

SUSAN MALLERY

Tatlı Bedel

BeyazDizi
İki Roman Birarada

HARLEQUIN®

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1

Kadıköy İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 Fax: (0216) 338 87 12

Kadıköy V.D. 079 035 0285

Annie McCoy :
Kadın kahraman. Ana okulu öğretmeni.

Duncan Patrick :
Erkek kahraman. Acımasız bir CEO.

Lawrence Patrick :
Duncan'ın amcası. Ailesinden kalan tek yakını.

Tim McCoy :
Annie'nin sorunlu erkek kardeşi.

Jenny ve Julie :
Annie'nin kuzenleri

Kami :
Guam'lı değişim öğrencisi.

Charles Patterson :
Finans muhabiri, gazeteci

Valentina :
Duncan'ın eski karısı

BİRİNCİ BÖLÜM

Duncan Patrick, bir kez daha, sektörün bu yıla damgasını vurmuş CEO'su olmuştu. Taşımacılık milyarderi yılın iki büyük yatırımcısına imza atmış, Avrupa'dan bir nakliye şirketini satın almış ve güney Amerika'da çok karlı bir demiryolu şirketini ucuza kapatmayı başarmıştı.

Patrick Endüstri, şirket olarak çok sağlıklı bir şekilde büyümeye devam ediyor, Dünya taşımacılık sektörü içinde giderek yıldızı parlıyordu ama olayın farklı bir boyutu daha vardı. İki yıldır Duncan yılın en başarılı ama en acımasız CEO'su seçiliyordu.

Dergiye verdiği röportajda bu suçlamayı inkâr eden bir tavırla olmamıştı.

“Burada yazılanların ölçsüzlüğüne inanamıyorum.”

Lawrence Patrick, masanın üzerindeki dergiyi işaret ederken öfkeyle Duncan'a bakıyordu.

Duncan arkasına yaslanıp adeta isyan etti.

“Röportajı vermemi isteyen sendin ama.”

"Bahsettiğim bu değil."

"Peki neden bahsediyoruz?"

Soran gözlerle amcasına ve sonra diğer yönetim kurulu üyelerine baktı.

"Çok para kazandığımızdan mı memnun değilsiniz, hissedarların bu durumdan memnun olmadığını mı iddia ediyorsunuz?"

"Tanrım, medyanın senden nefret etmeye bayıldığıнын farkında değil misin? Bir karavan parkını satın alıp orada yaşamaya çalışan insanları sokağa attın sen. O insanların çoğu yaşlı fakir insanlardı."

"O park bizim en büyük limanımızın yanı başındaydı. O sahaya ihtiyacımız vardı ve bu operasyonu onaylamıştınız?"

"Televizyonda gidecekleri yerleri olmadığı için gözyaşı döken yaşlı insanları seyretmek zorunda kalacağımızı bize söylememiştin."

"Hadi ama, yapmayın. Onları başka bir parka taşıdık. Üstelik bu yeni park çok daha yaşanabilir bir yer. Her türlü masraflarını karşılıyorsunuz."

Bazı üyeler müdahale etti.

"Bu hırsının seni iflastan son anda kurtardığını inkâr edemezsin."

"Etmiyorum zaten. Bir şirket almak istediğimde olağan yollar dan olmuyorsa bende haklı olarak başka yolları deniyorum. Bu dediğim yolların hepsinin kanuni yollar olduğunu hatırlatırım. Sizler şirketime para kazanmak için yatırım yaptınız ve ben bunun için çalışıyorum. Medyanın yorumları beni hiç ilgilendirmiyor."

"Bunun farkındayız Duncan ama sorun berbat imajımızda."

"Bunu hak etmiyoruz."

"Bu senin kendi düşüncen. Geçinemediğin ortaklarından kurtulmak için bizi sen davet ettin ve anlaşmamızda sorularımıza cevap verme mecburiyetin olduğunu da unutmamalısın."

Bu ses tonu, bu tehditkâr tavırlar hiç hoşuna gitmiyordu. Şirketi nerelere getirdiğini görmüyorlar mıydı? Dünya çapında bir imparatorluk haline gelmişlerdi ve bunu yaratan kendisiydi, onlar değil.

"Ben tehdit ediyorsanız?"

"Seni tehdit falan etmiyoruz. İşin zorluklarının farkındayız ama medya bunu anlamak zorunda değil. Sadece önümüzdeki aylarda biraz sempatik görünmek zorunda olduğumuzu hatırlatıyoruz."

"Şu listeye bir göz at."

Amcası onun önüne bir liste uzatmıştı.

"Yetimlere yardımcı ol, bir köpek yavrusu kurtar, bir kız arkadaş bul. Değişmeyeceğini biliyoruz ama Tanrı aşkına, geçici bir süre için olsa bile, biraz insan gibi görünmeye çalış."

"Bana, dünyanın en adi herifi olduğumu ama bunun bilinmesinin şart olmadığını söylüyorsunuz."

"Aynen öyle."

"Tamam."

Ayağa kalktı ve üyelere baktı. Bir süre centilmeni oynayacaktı ama yeteri kadar kazandığında, karşısındaki yüzlerin hiçbirini tanımayacak, bildiği yolda devam edecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Annie McCoy, arabasının lastiklerin tamamen bittiğinin farkındaydı. Geçen baharda değiştirmeliydi ama olmamıştı işte. Küçük Cody, yediği berbat şeyleri en sevdiği eteğinin üzerine çıkardığında, hayatının neden bu kadar aksilikler içinde aktığını anlamaya çalışıyordu.

Elektrik şirketinden gelen ihtarı okurken yıkılacak gibi duran sundurmanın altındaydı. Tanrı'ya şükür başka fatura yoktu ama Kaliforniya üniversitesinden gelen mektuba sevin sin mi, üzül sin mü karar veremiyordu. Kuzeni Julie kabul edilmişti ama ödenecek ücret korkunç görünüyordu. Annie evinde kalabilmek için bile büyük sıkıntı çekerken bu ücreti nasıl ödeyebilirdi?

"Sırası gelince bunu da düşünürüz," dedikten sonra kapıyı açıp içeri girdi. Mektubu anaokulunun ona verdiği eski küçük masaya bırakıp mutfağa geçti ve duvardaki listeye göz attı.

Bugün Çarşambaydı ve gece dersi vardı. Julie'nin ikizi Jenny, Westwood'daki restoranda çalışıyordu. Guam'dan gelen değişim

öğrencisi Kami, muhtemelen arkadaşlarıyla çıkmıştı. Birkaç saatliğine de olsa evde yalnız başına kalabilecekti.

Buzdolabından şarap şişesini alıp, pabuçlarını fırlattı ve arka bahçeye çıkıp, otların serinliğinin keyfini çıkardı. Minicik bahçe çiçek doluydu. Su faturasını ödemiyor olsa bile Kaliforniya'da olmak yetiyordu. Annesi gibi bahçe işlerini seviyordu. Huzur bulabileceği kadar minik bir yeşillik dünyası yaratmayı başarmıştı.

Eski sandalyenin şimdi kırılmayacağını umut ederek oturdu ve tam şarabını dolduracakken kapının zilini duydu. Önce duymazdan gelmeyi düşündü ama sonra mırıldanarak kalktı ve kapıyı açtı.

Karşısında uzun boylu, yapılı bir adam duruyordu. İyi giyimli, siyah saçlı, açık gri gözlü ve kızgın bir adam.

"Sende kimsin? Tim burada mı?"

Annie sakin bir sesle onu cevapladı. "Önce merhaba. Sanırım siz de bu kelimeyle başlamalıydınız?"

"Hanımefendi konuşarak kaybedecek vaktim yok benim. Tim McCoy burada mı?"

Adamın ses tonu hiç dostça gelmiyordu. Annie kendini hazırlayıp adama sordu.

"Tim benim kardeşim. Siz kimsiniz?"

"Patronu."

"Ah!"

Bir an için adamı içeriye davet etmek istedi ama Tim yeni işinden pek söz etmediği için vazgeçti. O biraz... Uçarıydı. Aslında çok tatlı ve çalışkan biriydi ama içinde hep bir şeytanlık taşırdı.

"Ben Annie McCoy. Tim'in ablasıyım."

"Duncan Patrick."

Annie, onu davet etmemesinin kabalık olduğunu kabul edip kapıyı açtı ve çekilip eliyle ona yol gösterdi.

Adam elini sıktığında kemiklerinin kırılmadığına şükretti.

"Kardeşim ama burada yaşamıyor."

"Ama burası onun evi değil mi?"

Annie, üstüne basarak tekrar etti. "Sayılır ama burada yaşamı-

Adamın adalelerine gittiği kadar kan, beynine gitmiyor olabilir miydi?

"Bunu anladım Bayan McCoy ama bu evin kendisinin olduğunu söylemişti."

Annie, bir sandalye alıp arka bahçeye doğru yürüdü ve adamda onu takip etti. Ses tonu hiç hoşuna gitmiyordu ve giderek endişeleniyordu.

"Burası benim evim bayım. Niye soruyorsunuz?"

"Kardeşinizin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Şimdilik bilmiyorum."

İçinde kötü hisler vardı. Duncan Patrick'in onu ziyarete gelmediği çok açıktı. Mutlaka bir halt etmiş olmalıydı.

"Lütfen bana ne yaptığını söyler misiniz?"

"Şirketimden para çaldı."

Annie deprem olduğunu zannetti. Nasıl olduğunu sormak istedi ama galiba cevabı biliyordu. Kumar sorunu vardı ve Las Vegas'a sadece beş saat uzaklıktaydılar.

"Ne kadar?"

"İki yüz elli bin dolar."

Nefesinin kesildiğini hissetti. Bu kadarı çok fazlaydı. Bu para geri ödenemeyecek kadar fazlaydı.

"Yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa kardeşinizin neler yaptığını pek haberiniz yok."

"Sadece işini sevdiğini duymuştum."

"Gereğinden fazla sevdiği açık. Bunu ilk kez mi yapıyor?"

"Geçmişte de bazı sorunları olmuştu."

"Kumar?"

Bunu inkâr edemezdi. "Doğrudur."

"Bu sabah, bir evi olduğunu ve borcu karşılayacağını söylerken bunu anlamıştım."

"Böyle bir imkânı yok."

"Korkarım öyle Bayan McCoy. Kast ettiği bu ev mi?"

Evini teklif ettiğine inanamıyordu. Onun evini? Hayatta kalan tek varlığını? Annesi öldüğünde geriye kalan bu ev ve bir emeklilik

sigortasıydı. Paranın yarısını Tim'e üniversite masrafı için vermiş ama para Las Vegas'a gitmişti. Beş yıl önce olanları hüznle hatırladı.

"Bu benim evim bayım."

Duncan'ın yüzündeki buz gibi ifadenin hiç değişmediğini fark etti.

"Peki, kardeşinizin başka bir varlığı var mı?"

"Yok maalesef."

"Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim."

Çıkmak için döndüğünde onu durduruverdi. Her ne halt etmiş olursa olsun söz konusu olan kardeşiydi.

"Ne olacak şimdi?"

"Kardeşiniz hapse girecek bayan."

"Onun yardıma ihtiyacı var, hapse girmeye değil. Şirketinizi sağlık sigortası yok mu? Onu bir programa sokamaz mısınız?"

"Parayı zimmetine geçirmeden önce olabilirdi. Şimdi ödemesi gerekiyor. Aksi halde polise giderim. İki yüz elli bin dolar önemli bir para Bayan McCoy."

"Annie. Tim, bunu çalışarak ödeyemez mi?"

"Mümkün değil ama eğer evinizi ipotek edip kredi alırsanız, geri çekilebilirim."

"Yaşadığım yerden vazgeçmemi istiyorsunuz. Bu hayatta sahip olduğum tek güvencem. Riske atamam."

"Kardeşiniz için de mi?"

Konuşma giderek çirkinleşiyordu.

"Eğer taksitlerinizi düzenli öderseniz sorun olmaz. Ne o, yoksa sizinde mi kumar sorununuz var?"

Annie, karşısında duran adama daha dikkatli baktı. Takım elbisesi için muhtemelen altı aylık, kolundaki altın saat için bir yıllık maaşını vermesi gerektiğini düşündü. Kapıdaki gösterişli araba içinse ömür boyu çalışmalıydı. Üstelik lastikleri de yeniydi. Bu kadar fazlaydı artık. Yorgundu ve açtı.

Annie, elektrik ihtarını alıp ona gösterdi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bu bir ihtar mektubu. Çünkü faturalarımı ödemekte gecikiyorum. Peki, sizce neden gecikiyorum?"

"Bayan..."

Annie, avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Soruma cevap verin?"

Duncan şaşırtmıştı. "Neden?"

"Çünkü iki kuzenimin okul masraflarına katkıda bulunuyorum. Teyzem basit bir kuaför ve onlara yetişemiyor. Arkadaşları olan Kami, Guam'dan ve kendine yetmiyor. Bizimle kalmak zorunda. Bu kadar sıkıntıyı genç yaşlarında nasıl kaldırdıklarını bilmiyorum ama dayanıyorlar işte. Beni takip edin."

Adamı elinden tutup mutfağa sürükledi.

"Gördüğünüz gibi evin çatısı çökmek üzere ve tamir ettiremiyorum. Bunca giderin altından sadece bir anaokulu öğretmeni maaşımıyla kalkmaya çalışıyorum. Kalan tek güvencem olan evimi kaybetmeyeceğim. Bunu yapmayacağım."

Karşısında duran yapılı adamı biraz olsun yumuşatabildiğini umut ediyordu.

Ama olmamıştı.

"Sizi takdir ediyorum ama benim sorunum sizinkinden farklı. Kardeşinize bir an önce ulaşıp vakit kaybetmemesi gerektiğini hatırlatırsanız iyi olur."

Dünyanın yarısı omuzlarındaydı sanki. "Bunu yapmayın bayım. Ben öderim. Ayda yüz dolar. Yok iki yüz dolar öderim ve bunun için söz veriyorum. Onu hapse göndermeniz hiçbir şeyi çözmez. Ailemizi perişan edersiniz. Sizin hiç paraya ihtiyacınız yok gibi."

"Bu hırsızlığı haklı mı kılar?"

"Elbette hayır. Sadece... Lütfen bayım. Sizin için çalışırım. İkinci bir iş bulurum. Aileme bunu yapmayın."

"O zaman kredi alın."

Bu cevap her şeyin sonuydu. Onu hapse göndermeye kararlıydı. Ne yapmalıydı? Ev ya da Tim? Evi ipotek ederse kredinin ödenmesi

konusunda yardım edeceğinden kuşkuluydu ama ona hapse gönderemezdi.

"İmkânsız görünüyor."

"Aslında çok basit."

"Sizin için olabilir. Bu arada nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsunuz anlamıyorum. Bana birkaç saniye düşünme payı bile vermiyorsunuz."

"Ne dediniz?"

"Sadece biraz süre istedim. Belki başka bir çözüm bulabilirim."

"Bayan McCoy, evlimi siziz?"

"Değilim ama bağırmağa başlarsam bütün komşularımın yardıma geleceğinden emin olabilirsiniz."

"Buraya sizi tehdit etmeye gelmedim."

"Kardeşimi tehdit etmeniz aileyi tehdit etmeniz anlamına geliyor."

"Ne zamandır öğretmenlik yapıyorsunuz?"

"Bu beşinci yılım. Neden sordunuz?"

"Çocukları seviyorsunuz?"

"Çocukları severim."

"Uyuşturucu sorununuz var mı? Alkol?"

"Sadece çikolataya düşkünüm ama bu imkânsızlıklarda..."

"Hapiste olan erkek arkadaşınız?"

"Hey, özel hayatıma giriyorsunuz."

"Soruya cevap vermediniz."

"Elbette yok. Siz beni ne san..."

"Kızmayın lütfen. Belki üçüncü bir alternatif bulunabilir. Kardeşinizi korumak için."

"Ne gibi?"

"Bana çalışacaksınız. Borcun yarısını silip kardeşinizi bir programa yazdıracağım ve masraflarını karşılayacağım. İyileşince borcunu ödemeye başlayacak."

"Yüz yirmi beş bin doları hak edecek ne yapabilirim ki?"

Duncan, eve geldiğinden beri ilk kez gülümsedi. Gülümseyen hali onu ne kadar da çekici yapmıştı ama yine de sinirliydi.

Aniden bir adım geri çekildi.

"Seksten bahsediyorsanız, sizi şimdi..."

"Sakin olun Bayan McCoy. Seksten bahsetmiyorum."

"Buraya beni aşağılamaya geldiğiniz çok açık. Seks yapılacak biri değil miyim demek istiyorsunuz?"

"Bayan McCoy. Lütfen!"

"Ashında haklısınız. Ben daha çok annelere takdim edilecek iyi kız arkadaş tipiyimdir."

"İşte bu."

"Nasıl yani? Beni annenize tanıştırmak istediğinizi söylemeyin sakın."

"Onun dışında herkese tanıştırmak istiyorum. Yanımda olmanızı ve kız arkadaşım rolünü oynamanızı istiyorum. Katılacağım her etkinlikte yanımda olacaksınız ve benim acımasız biri olmadığımı göstermeme yardım edeceksiniz."

"Anlamıyorum. İsteddiğiniz her kadınla çıkabilirsiniz."

"Bu doğru ama o kadınlar benim sorunumu çözmez. Siz çözebilirsiniz."

"Nasıl?"

"Küçük çocukları eğitiyorsunuz, ailenize bakıyorsunuz. Siz iyi bir kızsınız. Benim de iyi bir kıza ihtiyacım var. Ayrıca kardeşimiz hapse girmeyecek."

Kollarını göğsünde birleştirip devam etti.

"Annie, ya evet dersin ya da..."

"Bu davranışın hiç sportmence değil."

"Biliyorum ama ben kazanmaya oynarım. Şimdi kararını vermelisin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Duncan, onun cevabını beklerken, Annie sandalyeyi buzdolabının arkasına çekti ve üzerine çıkıp bir kutuya uzandı. Metal kutu içinde bakliyat var hissi uyandırdı ama açıp içinden renkli bir şeyler çıkardığında endişelenmeye başladı. Kadını çok mu zorlamıştı?

"Ne yapıyorsun?"

"Gizli hazinemi çıkarıyorum. Bu evde üç kadın var ve çikolatanın on beş saniyeden fazla dayanacağını düşünürsen çok safsın demektir."

Kutunun içinden bir avuç dolusu çikolata aldıktan sonra özenle yerine yerleştirdi.

"Çikolatalar niye renkli?"

Kesinlikle bazen beynine az kan gidiyor diye düşündü.

"Cadılar bayramından kalma. O zamanlar yarı fiyatındaydılar. Sezonluk çikolata fiyatlarını takip etmelisin."

Bu arada bir avuç dolusu çikolatayı ağzına atıverdi.

"Şarabın vardı?"

"Çikolatanın yanında lafı bile olmaz."

Gözleriyle aynı renkte olan, eteğine uygun, mavi bir süveter desenleri vardı. İnanılmaz derecede sade bir kadındı. Hiç makyajı ve takısı yoktu. Sadece ucuz bir saati vardı. Saçları altın sarısı, dal ve niyeti olmadığı çok açıktı.

Bu durumu sorun olarak görmüyordu. Dış görünüş kolayca hal-yabildiği kadarıyla, alçak gönüllü, sorumluluk hissi kuvvetli ve racaktı. Şimdilik yönetim kurulunun sırtından inmesi için yaptığı planın ana karakterini bulmuş gibi görünüyordu.

"Soruma henüz cevap vermedin?"

"Biliyorum ama hala tam olarak ne istediğini anlamış değilim."

Sandalyeyi masanın yanına çekti.

"Oturabilir miyiz lütfen?"

Burası onun eviydi ve bu daveti yapması gereken o olmalıydı. Yine de oturdu ve bir an için ona da çikolata vermeyi düşündü ama sonra azalacağını düşünerek hemen vazgeçti.

"Ben bir şirketi yönetiyorum. Patrick Endüstri."

"Aile işi olduğuna bahse girerim. Sana miras kalmış olmalı. Yoksa şirkete kendi adını verecek kadar megaloman birine benzemiyorsun."

"Bakıyorum çikolatalardan epey cesaret almışsın."

"Galiba."

"Şirket, üniversitedeyken bana miras kaldı ve on beş yılda neredeyse sıfırdan on beş milyar dolarlık bir imparatorluk haline getirdim."

Ne şanslı adam diye düşündü ama yine de milyarlar ona çok uzak kavramlardı.

"Bu kadar büyürken hep hızlı ve acımasız davrandım. Şirketleri satmaya zorladım ve aldıktan sonrada çok kârlı hale getirdim."

"Bu birçok insanı işinden ettiğinizin nazik açıklaması mı?"

"İş hayatı sadece başarı hikâyelerini sever bayan ama bir yere kadar. Şimdi acımasızlığım ile ilgili ciddi eleştirilere maruz kalıyorum. Baskı altındayım ve buna bir çözüm bulmalıyım."

"Niye bu eleştirilere önem veriyorsun?"

"Benim umurumda bile değil ama yönetim kurulu önemsiyor maalesef. Onları iyi kalpli olduğuma ikna etmeliyim. İyi bir... İnsan olduğuma diyelim."

Bu kez Annie ona gülerken bakıyordu.

"Ki öyle biri değilsin?"

"Değilim."

Aslında gri gözleriyle hiç fena görünmüyordu ama eğer gülerse. Ciddiyetini takınca ürkütücü bir havası vardı.

"Sen tam aradığım kadınsın. Güzel ve genç öğretmen imajı harika olacak. İnsanlar bunu sevecek, medya bayılacak."

"Medya? Bildiğimiz medya mı?"

"Televizyondan ya da dedikodu yazarlarından bahsetmiyoruz. Ben, iş dünyasının medyasından bahsediyorum. Birçok sosyal aktiviteye davetliyim ve benimle birlikte katılmayı istiyorum. Dünya seni görmeli ve benim için deli olduğunu düşünmeli. Sayende hakkındaki düşünceleri değişecektir."

"Desene rol yapacağız. Desene insanları ve medyayı kandıracağız. Bunun hile olduğunu biliyorsun umarım."

"Gerekçelerim tartışmaya açık değil."

"Benden hatırlatması."

"Kabul ediyorsan kardeşin için gerekli ayarlamaları yapacağım. Umarım hak ettiğini düşündüğün ikinci şansını iyi kullanır. Bu arada anlaşmamızı bir kişiye bile anlatırsan, hakkımda kötü bir şey söylediğini duyarsam, kardeşin hapsi boylar."

"İki yüz dolar bile ödememe fırsat vermeden?"

"Aynen öyle."

Onun gibi iyi bir kızın, şeytanla bir anlaşma yapması ne kadar doğruydum? Tereddüt içindeydi. "Bunu ailemle paylaşmaya mecburum."

"Tamam ama o kadar. Eğer başka biri..."

"Biliyorum. Artık bunu tekrarlamana gerek yok."

"Anlaştık mı?"

Başka şansı var mıydı? Tim'in, acilen tedaviye ihtiyacı vardı. Onunla hemen konuşmalıydı ama ikna etmek çok zor olacaktı. Bir süre güvenli bir yerde olduğunu bilmek bile bu anlamaya değerdi.

"Anlaştık. Bir süre kız arkadaşın rolünü oynayacağım. Tanışacağım herkese senin nazik ve tatlı bir insan olduğunu, altın gibi bir kalbin olduğunu söyleyeceğim. Bu arada seni hiç tanımıyorum. Böylesine bir aldatmacayı nasıl yapacağım?"

"Gerekli bilgileri sana vereceğim."

"Bayılarak okumayacağımdan eminim."

Kinayeli yorumu duymazdan geldi. Mutfağa şöyle bir göz gezdirdi. Çatı şöyle dursun zemin bile dökülüyordu.

"Bir modacı ile buluşacaksın. Süre dolduğunda kıyafetler sende kalabilir."

"Ne tür kıyafetler?"

"Kokteyl kıyafetleri, balo elbiseleri, ayakkabılar..."

Bunları söylerken kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Benim kendi kıyafetlerim var."

"Onlarla katılacağın hiçbir davette rahat etmeyeceğinden eminim."

"Bütün bunlar gerçekten oluyor mu? Bunları konuşuyor muyuz gerçekten?"

"Hem de nasıl. İlk davet Cumartesi akşamı. Yardımcım seni arayacak. Zamanında hazır ol lütfen."

Böyle bir adamın, bu şartlarda hayatına giriyor olmasına inanmıyordu.

"Kardeşimin yaptığı şey için senden özür diliyorum."

"Senin sorumluluğun değildi."

"Elbette öyleydi. Biz bir aileyiz."

Duncan, bir an için konuşacak gibi oldu ama sonra vazgeçti ve evden çıktı. Annie, kapıyı kapattıktan sonra bir süre olduğu yerde kaldı. Neyin içine düştüğünü aileye nasıl anlatacaktı? Nasıl kabulendirecekti?

Cumartesi sabahı, Jenny ve Julie, büyümüş yeşil gözleri ve bir karış açılmış ağızlarıyla şoka uğramış halde ona bakıyorlardı. Kami, donup kalmıştı.

"Ne? Ne yaptın?"

Annie, onlara durumu olabildiğince açıklamaya çalışmıştı. Yaşamın altına sakladığı dosya hariç. Duncan ile bu akşam ilk rolünü oynamaya hazırlanıyordu ve ilk fırsatta dosyaya göz atmayı planlıyordu.

"Tim'in patronuyla bir ay gibi bir süre için birlikte olacağım. Bu bir ilişki değil. Sadece öyleymiş gibi davranacağız. İmajını değiştirmeye yönelik bir aldatmaca."

Bunu olup olamayacağını o da bilmiyordu. Eğer röportaj vermesini bekliyorsa, bu konuda hiç iyi olmadığını bilmeliydi. Çocuklara karşı rahattı ama yetişkinler için aynı şeyi söyleyemezdi.

Kami ilk kez araya girdi.

"Bunu hiç anlamıyorum. Niye?"

Jenny ve Julie beklenen ilk doğru tahmini yapiverdiler.

"Tim bir halt etmiş olmalı?"

"Sayılır. Zimmetine para geçirmiş. Duncan onun tedavisini arıyor."

"Annie, o seni trenin altına atıyor ama?"

"Bunu önemi yok artık. Bir şekilde sorunu çözmeliyim."

Onlara özetle, borcun yarısının silineceğini ve tedavide sonra çalışarak kalan yarısının Tim tarafından ödeneceğini tekrarladı.

"Annie, yemin ederim bu mümkün değil. Yanlış yapmışsın."

Julie ayağa kalkmış adeta isyan ediyordu.

"Ben mi? Neyi yanlış yapmışım?"

"Tim'e bu şansı vermekle. Tekrar yapmasına neden olacaksın. Bunu hep yaptı ve sen onu kurtardın. Yedi yaşında marketten şeker çaldığında, lisede okulu sürekli kırdığında hep onu kurtardın. Artık yaptıklarıyla yüzleşmeli."

"Hapse girmesine izin veremem. Bu hiç bir şeyi çözmez."

"Biraz acı çekerse, kendine gelebilir."

"Onun yardıma ihtiyacı var. O benim kardeşim."

"İyi ya. Birak artık biraz büyüsin."

"Söz verdim."

Kızlar birbirine bakarken, Kami müdahale etti

"Hepimiz Annie'i tanıyoruz. Her zaman iyimserdir."

Annie onların ellerini tuttu.

"Kızlar lütfen! Bu durum zengin bir adamın kız arkadaşı rolünü bir aylığına oynamaktan ibaret. Süslü davetlere katılmaktan ibaret Hepsi bu."

Bunları söylerken kızardığını biliyordu.

"Korktuğunuz gibi değil. Seks yok, yakınlaşmak bile yok. Sizden kabul etmenizi istemiyorum, sadece yardımcı olmanızı bekliyorum. Gece kıyafetleri için bir sitilistten destek alacağım ve bir ay sonra elbiseler bana kalacak. Seçimlerde sizinde bulunmanızı istiyorum. Süre dolduğunda onları size vereceğim."

Tahmin ettiği gibi üçü de havalara uçmuştu. Bağıra çağıra tezahürat yapıyorlardı.

"Söz mü?"

"Elbette. Sitilist her an gelebilir. Şimdi benimle geliyor musunuz?"

Kapı çalındığında mutabık kalmışlardı bile. Jenny ve Julie koşarak kapıyı açtılar. Adam şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

"Tatlım, Duncan sizinle mi çıkacak? Çok güzelsiniz. Hiç Model olmayı düşündünüz mü?"

Kızlar kıkırdayarak adamı içeri davet ettiler.

Annie, salona girince uzun boylu sansın adamın kızlarla sohbet ettiğini gördü.

"Tatlım, şimdi karşında tipik bir anaokulu öğretmeni görüyorsun. Sen Annie olmalısın? Duncan'a yardım etmeyi kabul ettiğinde ne düşünüyordun acaba? O sıfır numara bir... Neyse, çekicidir ama... Ben Cameron."

O anda Kami içeri girdi ve adam ona döndü.

"Ah, bu evin zenginliği beni hayrete düşürüyor. Tatlım sen bu güne kadar gördüğüm en güzel çekik gözlü kızsın."

Sonra masaya oturdu ve katalogları açtı.

"Evet, sevgili öğretmenim. Zamanımız az ve bir ay boyunca kalacağım tam on beş davet var.

Ona bazı katalogları gösterirken sordu.

"Duncan hakkında neler biliyorsun?"

"Üniversiteyi boks bursuyla okuduğunu biliyorum."

"Şaşırmış gibisin?"

"Şaşırdım. Bu pek rastlanan bir durum değil."

Lawrance Patrick bir boksördü."

"Onu duymuştum. Artık yaşlanmış olmasın."

"Hala çok genç bir öğrenciyim."

"Ne aile ama."

Duncan amcası tarafından büyütüldü. Şaşırtıcı bir hikâyesi var ama bunu kendisinden öğenecek kadar çok zamanı olacak."

Cameron onların hazırlanmasını bekledikten sonra hep birlikte limuzine bindiler.

Beş saat sonra Annie takılmıştı. Onlara elbise, bluz, pantolon ve ceket giyip çıkarmıştı. Ayakkabıların ve çantaların sayısını bile

Sutyenleri denerken göğüslerinin aldığı şekilleri

görmüştü.

Her gözellik merkezine gittiğinde oturabileceği için çok modlu

ve rahat yapıyor. tırnakları bakımından geçiyordu.

Cameron, bir bardak ve limonata ve peynir tabağıyla çıktı.

"Tatlım, yoruldu mu?"

"Daha da beter. Hayatım boyunca hiç bu kadar alışveriş yap-

madım."

"Hayatla hep alışverişin yarattığı enerjiyi küçümsemişlerdir."

Cameron onun yanına oturdu ve uzun bir liste uzattı. Hangi kı-

yafetin, hangi ayakkabı ve çantayla eşleşmesi gerektiğinin bir liste-

siydi.

"Bu konuda maharet sahibi olmadığım bu kadar mı belli oluyor?"

Listeyi hatırlayabileceğinden hiç emin değilim."

"Senin çuvallamana izin vermeyeceğim tatlım, merak etme. Bü-

yük sitilistler bu durumlar içindir."

"Sen ünlü müsün?"

"Kendi dünyamda evet. Mutlu ettiğim, tamamsız müşterilerim var. Duncan gibi yarıdıroplarımı aktüel tutmamı isteyen bağlantıları var. Onun gibi tipik erkek tavırları olan bir dolu müşterim."

"Nasıl tanıştınız?"

"Üniversitede oda arkadaşydık."

O sırada limonatasını içiyor olsaydı muhtemelen boğulurdu.

"Ciddi misin?"

"Acayip görüldüğünü biliyorum. Allah'tan hiç aynı kişiye takılmak gibi bir açmaza düşmedik. Sanat tarihi eğitimimin son yılında da aslında moda eğilimli olduğumu keşfettim. New York'a taşınmadım ve desinatör olmaya karar verdim ama dikiş dikmeye tahammül edemediğimi görünce satış işlerine ağırlık verdim. Giderek giydirmeye ihtiyacı olan insanların varlığını hissettim ve işte buradayım."

Annie, ikisinin oda arkadaşı olduğunu kabullenmekte hala zorluk çekiyordu.

"Sen biraz anlat bakalım. En kötüsünü bulmayı nasıl becerdin?"

"Onun lakabı bumu?"

"Hiç yüzüne söylemedim elbette. Suratımın ortasına bir yumruk yemeye niyetim yok. Nasıl oldu?"

Annie ona olanları anlattı. "Kardeşimin hapse girmesine razı olamazdım ve bundan başka bir seçenekte yoktu."

"Sen iyi bir insansın Annie. Bunu hemen anlamak mümkün ama bu adamın seni çiklet niyetine çiğneyip, tükürüvermesine izin verme."

"Bu sadece iş. Kişisel olarak onunla hiç ilgilenmiyorum."

"Ya, ya. Bunu şu aşamada söylemesi kolay ama çok etkileyici olduğunu söylemeliyim. Sakın nazik olmaya çalışma. O bir dövüşçüdür ve girdiği kavgayı kazanır."

"Bu kadar deretlenme bence. Ben yaklaşısam bile onun tipi olmadığını eminim."

"Sen Valentina değilsin elbette."

"Valentina?"

İki karısı. Ürkütücü, yılan kadar soğuk o kadını hatırlarken düşünüyorum. İnsanın eline buz koyduğunda ne hissederse, onunla konuşmakta aynı şeyi hissettirir."

"Ne zaman boşandılar?"

Onar yaşlarında, bu kadar başarılı bir iş adamının evlenmek için acele ettiğini merak ediyordu.

"Bekâç yıl oldu. O kadından bahsetmeyi kesebilir miyiz lütfen. Sen de gibi iyi bir kız niye hala bekâr acaba?"

"İki ciddi ilişkim oldu ve ikisi de aynı gerekçeyle beni terk etti. Sevgiden çok yakın arkadaş gibi hissettiriyordum."

Yaşadıklarına üzülmeyeceği gibi, ikisini de neredeyse hatırlamıyordu bile ama hep kendinde bir yanlış olup olmadığını merak etmişti. İki ilişki toplam dört yıl sürmüştü ve âşık olduğunu zannettiği için ayakları yerden kesilmemişti ama yine de tatminkâr olduğunu varsaymıştı.

"Terk edildiğimde hep aynı şeyi duydum. -Özür dilerim ama benim en iyi dostum olmak istemiyorum."

Cameron elini onunkinin üzerine koydu. "Benim en iyi dostum olmamı ister misin?"

Merkezin sahibi Hector'a minnettardı. Saçlarına verdiği akıca dalgalar, omuzlarına doğru bir şelalenin döküldüğü hissi veriyordu. Yardımcısının yaptığı makyajın ise her anını izleyip hafızasına kayıyordu. Cameron'un tavsiye ettiği kokteyl kıyafetine baktı ve sinirlerine nasıl hâkim olabileceğini düşündü.

Kolsuz elbisenin, derin bir dekoltesi vardı ve Annie dikleşen göğüslerine hayretle bakıyordu. Bütün kıvrımları açığa çıkmış, sanki bacakları uzamıştı.

Hep uzun ve rahat etekler giymeyi ve sınıfta rahat etmeyi amaçlayan tercihlerinden sonra bu kıyafeti inanılmaz farklı görünüyordu.

Kızlar onu yalnız bırakıp sinemaya gitmişlerdi ve fikirlerini alacaklardı.

Ayakkabısını giydiği sırada kapının çaldığını duydular. Duncanın kapıyı açtığından önce, yüksek topuklarıyla bir adım atıp dışarıya baktılar. "Benim için düşünmeyeceğini umut etti. Acaba Duncan nasıl bir tepki verecekti?" Demin bir nefes alıp, kapıyı açtı.

Kapıda duran o değildi maalesef ve Tim'in öfkesi yüzünden okunabiliyordu.

"Annie, sen ne yaptın? Beni o iğrenç yerlerden birine yerleştirmeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Ah, beni görmeye gelmen ne hoş? Sana üç gündür beri almaya çalışıyorum."

Tim'in mavimsi gözlerinden fıskıran öfkesini görebiliyordu.

"Bunu yapamazsın."

"Neyi yapamam? Sana yardım etmeyi mi? Bu durumu yaratan senin. Patronundan para çalan sensin. Buna nasıl elret edersin?"

"Sen bunu anlamazsın."

"Hiç anlamaya niyetim yok zaten. Tercih senin. Ya tedavi ol, ya hapse gir."

"Çok cömertsin."

"Tim, bu benim hatam değil. Kumar oynayan da, bu ev hakkında yalan söyleyende ben değilim. Hayatımı zarara yükleyen senin."

"Kartlara. Zararlara değil."

"Her ne haltsa işte."

"Annie, sen benim ablamsın. Bana yardım etmen gerekirken, bir rehabilitasyon merkezine kapatılmak istiyorsun. Annemin ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Yaptığıydı enanım ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşadık. Bayrameni ve sorumluluklarına sahip çıkmanı isterdi."

"Her senin tahminin ve bana bir şey söylemiyor. Evi ipotek ettirebilirsin. Zaten yarısı benim."

"Yarısı benimdi. Senin payını ödemiştik, hatırlıyor musun? Her zaman yanında olmaya çalıştım. Seni kurtarmaktan bıktım. Her zaman yanında olmaya"

"Benim ve sen bunun kıymetini hiç bilmedin. Değirmeye bile çalışmadın."

"Bana borçlusun. Evi ipotek edeceksin. Bunu yapacaksın. Düyünce."

Annie, ondan korktuğunu hissetti ve buna şaşırdı. Neler olabileceğinden endişe etmeye başladığı anda, açık kapıdan Duncan'ın geldiğini gördü.

"McCoy."

Tim döndüğü anda patronuyla yüz yüze geldi.

"Senin burada ne işin var?"

"Ablanla randevum var."

"Annie, onunla çıkmayacağını söyle bana."

Ablasını başıyla onayladığını görünce patladı.

"Ben canımın derdindeyim senin randevun var. Bir de aileyi korumaya çalıştığımı söylüyordun."

Bu kez Annie patladı. "Sen neden söz ettiğini bile bilmiyorsun. Bana yaptığım tam olarak aileyi korumak ama sen bundan ne anlarsın ki?"

Duncan yanına gelip Tim'in kolundan tuttu. "Yarın sabah tedavi programın başlıyor. Aksi halde tutuklanacaksın."

"Siz çete kurmuşsunuz. Annie, beni bu herife satığına inanamıyorum."

"Bu kadar yeter McCoy. Şimdi git. Sabah saat dokuzaya kadar abim var."

"Niye sabah bekleyeceğiz. Şimdi giderim."

"Ta doğrusunu yapmış olursun."

Annie, onun yardım isteyen bakışlarına cevap vermedi. Mağdur olmayana devam etmesine izin vermeyecekti.

"Byebye Tim."

Tim'in bakışları ateş saçıyordu. "Seni affetmeyeceğim..."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duncan, arabayı otele doğru sürerken sessizlik devam ediyordu. Parfümünün kadınsı kokusunu içine çekerken ona baktı ve mahzun haline dayanamadı.

"Bana mı kızgınsın, Tim'e mi?"

Dalgınlığından sıyrılıp ona doğru döndü.

"Ne dediniz? Ah, elbette size kızmıyorum Bay Patrick. Aksine minnettarım. Sanırım bir süre sonra Tim'de bunu anlayacaktır."

Öyle olmasını umut ediyordu. Tedaviye cevap vermezse akabetinin ne olacağı belliydi.

"Bütün hafta boyunca ona ulaşmaya çalıştım ama ilk kez bu gün onu görebildim. Çok öfkeliydi maalesef."

"Seni suçlaması çok normal. Bir sorunu olduğunu inkâr eden ondan başka herkesin suçlu olduğunu düşünüyordur."

"Biliyorum ama yine de bu durumda olması çok üzücü. Seni görmek için ne kadar istiyorsa da onun gibi bir ablası olduğunu düşünüyordur."

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Sizinde ismi yapacak mıyım diye soruyorsunuz. Bunun için düşünmeyin. Tim gelmeden önce ne kadar hoşum şimdiki de o kadar hoşum. Bu durumlar için pek hazırlıklı olmasam da..."

"Bu sadece bir eğlence. Gözünü benden ayırma ve sürekli gülmeye. Üniversitedekilerden pek farkı olmadığını düşün."

"Kerkanım bu biraz farklı. Sohbetler beni endişelendiriyor."

"Gayet iyi konuşuyorsun Annie."

"Sana dolusu insanla konuşurken bunu yapabilmem önemli."

"Sanırım bana Bay Patrick demekten vazgeçip, Duncan dersen adı atabilirsin."

Kerkan için çektiğini duyunca birden etkileniverdi. Beklenmediği kadar seksi bir ses tonuydu. Hani kadınlar o sesi... Tam bu kadar seksi değil. Annie McCoy çok şey olabilirdi ama seksi değil. Onu sadece bir iş için tutmuştu. Üstelik hiç tipi değildi.

"Duncan."

Gözleri buluşunca derin mavi renk onu içine alıverdi. Kıvrık saçları şimdi yumuşak dalgalarla omzuna dökülüyordu. Kıvrık halinin daha çekici olduğuna karar verdi. Sık elbisesi kesem bir göğüs dekoltesi sunuyordu.

"Gazel görünüyorsun."

"Cameron imalatı. O çok hoş bir insan ve modadan anlıyor. Bana istediği listeyi görsen..."

"İsme iyidir bilirim."

"Oda arkadaşı olduğunuzu söyledi."

"Tam zaman önceydi. Nasıl olduğunu anladığımda hiç matla düşünmüyordum. Gece yarısı uyurken bana sarkıntılık yapacağımı düşünmüştüm. Bir süre sonra çok iyi arkadaş olduk. Berkac Los Angeles'e taşınca görüştük ve müşterisi oldum."

"Aks veyiş süresince harika vakit geçirdik. Karlar ona bayıldı. O kadar nezaketli manılmazdı."

"Her beraber miydiniz?"

"Seni kuyulucağım bende kalacağım..."
 "Ehbiseleleri onlara mı vereceksin?"
 Annie endişelenmişti. "Bu sorun olur mu? A..."

"Elbette olmaz. Hepsi senindir."
 "Teşekkür ederim."

Bu tavrına inanamıyordu. Bir kadının bu kadar sık ve rahatlıkla gardioba sahip olmaktan heyecan duyduğuna hiç inanmıyordu. Her erkek arkadaşını çok müthişti. Ya da en azından onun için ölmeye istemiyordu. Durum hiç kolay görünmüyordu. Her ne kadar onun için her şey yok gibiydi. Yine de akla gelecek ve ona güvenmeyecekti. Kamreye güvenerek bu güveni göstermişti.

"Araban çok güzel. Benimkime yanında nasıl kullanılabiliyor görülmüyor."

"Tamir ettirebilirsin?"

"Ah, elbette tamir ettireceğim ama büyük biraya koordine etmem. Ama önce acilen tamir ettireceğim. Yine de ona güveniyorum. Her sabah akademi çıkarmaya çalışıyorum. Her gün bir buluşma yapıyoruz."

"Sen arabıyla konuşuyordun mu?"

"Tabi. Sen konuşuyordun mu?"

"Seni arabıyla tanışma fırsatım olmadı ki."

"İstersen tanışabiliriz."

"Şimdilik acele etmeyelim derim."

"Dünce, insanlar nasıl tanıştığımızı merak edecekler. Ne de olsa..."

"Çeyizdir."

"Tamam. Hafta sonu sahilden geçerken patlamış lastiğimi değiştirmeye yarım ettiğinde tanıştığımızı söyleyeceğim."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

"Kamreye bu fikirleri vermem."

Duncan bu soruyu duyduğunda öfkeliydi. Yavaya gelmiş ve onun omzuna koymuştu. "Tercihim değil!"

"Görebiliyorum," dedi Kadın Annie'yi özererek. Annie, ona biraz daha sokağa. Güçlü kollarını ve erkeksi kokusunu hissedebiliyordu. Kadın yanlarından uzaklaşma! Duncan onu bir başka grubun içine götürdü. Adamlardan biri iş dünyasının önemli deriyelerinden biri için çalışıyordu.

"Size birkaç sorum olacak."

"Hevecanımı zorlanmanız kaydıyla buyurun."

"Medyaya alacağım değilsiniz?"

"Hiç değilim."

"Duncan gibi biriyle birlikte olup, görünmez olamazsınız."

"Bu konuda ikna edilmişim evet."

Otu bu yaşlarda olduğunu düşündüğü adamdan ilk soru geldi.

"Nasıl tanıştım?"

Annie ona patlamış lastik hikâyesini anlattı ama adam hiç tatmin olmuş gibi görünmüyordu.

"Öğretmen olduğumuzu duydum."

"Anaokulu öğretmeniyim. Çocuklarla olmaya bayılıyorum. Onlara eğitim hayatlarının ilk detaylarını vermek çok hoşuma gidiyor."

"Peki, niye Patrick Duncan?"

"Çünkü o harika bir erkek. Güllüşü beni çok etkiliyor."

"Onun güldüğünü hiç görmedim ben. Duymadım bile."

"Sanırım bunda sizin de hatanız olsa gerek. Daha neşeli olmaya çalışmalısınız."

Duncan yanlarına gelip, uzanıp adamın elini sıktı. "Charles, seni görmek güzel."

"Seni de." Gazeteci sorularının burada kesileceğinin farkındaydı.

"Dans zamanı tatlım."

Duncan elindeki kadetli alıp bir kenara koydu ve onun elinden tutup gazeteciden kurtardı.

"Ben pek dans edemem."

"Sizin için. Ben dans ederim."

"Sence ördek taklidi yapsam insanları daha kolay ikna etmez miyiz? Bu konuda üstüme yoktur."

Duncan, bir an durup ona baktı ve sonrasında kahkahasına engel olamadı. Güllüşü için doğru söylemişti.

"Sakin ol lütfen." Onun kollarının arasına aldı. "Tamam ama ayak parmakların için şimdiden özür dilerim. Onlardan şimdiden veda et."

O kadar güçlüydü ki adeta onun ayaklarını yerden kesmişti. Kısa süre sonra ona ayak uydurmayı başarmış ve biraz olsun sakinleşmişti.

Kokusu çok temizdi. Bunu tam olarak tarif edemediğinin farkındaydı ama hissettirdiği buydu. Yavaya bir atılım verdiğini Kapla-ğın ve bu şeylerin kapıdadığını alıyordu ama Kaputulu bu-ğın durdurma çok iyi olacaktı. Ona bu tür duyguları hissettirmeyi başarmıştı ve bu sadece bu çov beraberliğiydi.

Uzun zamandır bir erkekle beraber olmamıştı ve mutlaka bu-ğın için deydi ama buna kapılmayacak kadar akıllı bir Kadıncı. Asla bir masal kahramanı olmayacaktı.

Duncan iki saat sonra onun çok başarılı olduğuna kadar yetmişti. Patlak lastik hikâyesini detaylıca tekrarlamak zorunda kalmıyordu ama bunu her seferinde hevecanla yapmayı becermişti. O kadar çok ve samimi davranmıştı ki, neredeyse o da manacaktı. Genelde kadet gördüğü anlaşıyordu.

Gazeteci Charles Patterson bile ondan hoşlanmıştı. Arada bazı kadetleri tanımlamak zorunda kalmıştı ama bu kadet bile büyük başarıydı. Duncan, onu sodasını götürdüğünde bu sürprizi karşıladı.

"Charles'e yanlış duyum aldığımı söylüyordum. Indiana testi mi kaputuyacağımı önce masam Kapıya koymayacağımı anlatmaya çalışıyordum. Böyle bir çov yapmayacağım değil mi?"

Bu ölçüde hızlıydı ama kadet olmeyen bir testin devam ettirmesi için bir yol vardı.

SUSAN MALLERY

"Evet ve tam bulmamı istediğin gibi biri. İyi kalpli, talimatlı, kum, güzellik ve almalı."

"Gazeteci de aynı fikirde. Ne kadar zaman için birliktesiniz?"

"Bu ay."

"Sadece işten bahsediyoruz değil mi?"

Duncan bir an için o sıcak öpüşmeyi hatırladı ama aceleyle şov için olduğu konusunda kendini ikna ediverdi.

"Çıkıyoruz. Sorduğun buysa. Onu tuttum o kadar."

"Tanışabilir miyiz?"

"Onun için çok yaşlısın."

"Bırakalım buna o karar versin."

Yemeklerini yediler ve işten konuştular. Çıkışta arabasına bir meden cep telefonu çaldı. Tanımadığı bir numaraydı. İstekli cevap verdi.

"Alo?"

"Benim, Annie."

Ertesi akşam için bir iş yemeğine katılacaklardı.

"Hayırdır? Bir sorun mu var?"

"Bu akşam dışarı çıkacağım. Bana katılmak ister misin?"

Bir an için ne cevap vereceğini bilemedi. Şaşırmıştı.

"Niye?"

Annie'nin bu cevaba güldüğünü duyunca daha da şaşırdı.

"Sadece biraz alışveriş yapacağım ve kızlarla buluşup bir şeyler yiyeceğiz. Katılmak istersen diye düşündüm ama kendini zorlama lütfen."

"Kaçta?"

"Saat dörtte. Bu arada benim arabamı sen de binersen, biraz şey nasıl diyeyim..."

"Annie, hem beni davet ediyorsun, hem de arabamı almayacağımı söylüyorsun?"

"Almayacağımı söylemiyorum, sıgmayacağımızı söylüyorum. Acaba senin?"

"Elbette uygun arabam var. Benim işim taşımacılık."

"Ah, harika. Acaba senden bir pikap kiralayabilir miyim?"

TATLI BEDEL

"Yanık, bu davetin benimle bir ilgisi yok sanırım. Senin bir pikap almayacak var."

Bu kesinlikle doğru değil. Yani tam olarak doğru değil. Pikap alabilir ama olmasaydı bile gelmeni istiyordum."

"Nedense buna inanmakta zorluk çekiyorum."

"Sana hiç yalan söyler miyim?"

Duncan onun güldüğünü duyabiliyordu.

"Saat dörtte."

Telefonu kapattı.

Kadınlar daha öncede ona yalan söylemişti. Elde etmek istedikleri şeyler için yalan söyleyebiliyorlardı. Bazen sırf spor olsun diye yalan yapanları tanımıştı. Valentina tanıdıklarının içinde en başarılı olanıydı. Onu sevdiğini söylemiş, ama ardından terk etmişti.

(Kaldan döndüğünde üzerine kotunu ve düz ayakkabılarını giymiş evde öylesine takılırdı ama bu kez farklıydı. Sürekli kendine, bunun önemli olmadığını telkin ediyor olmasına rağmen heyecanlanıyordu. Çünkü Duncan'ı tekrar görecekti.

Doğrusunu söylemek gerekirse adam kafasını karıştırıyordu. İstemiş ve imajını değiştirmek için kız arkadaşı olarak tanıtılmaya başlamıştı. Bu her gün karşılaşılabilecek bir durum değildi. Onun yanında çeşitli yazılar bulmuş ve gerçekten olumsuz biri olduğunu kolayca anlayıvermişti. Bunun yanında Tim'e ikinci bir şans vermiş ve onu öpmüştü.

Opücük büyük sürpriz olmuştu ve sürekli bunu düşünmesine bir engel olamıyordu. Orada olan davetlilere yapılan bir gösteri vardı. Beraberiz ve mutluyuz mesajı gibi ama niye içinde bir yerlerde bir şeylerin kıpırdadığını hissetmişti?

Bu kıpırtılar, dans ederken hissettiklerinden farklıydı. Kollarından daha çok güven içinde olduğunu düşünmüştü ama ya öpücük? Kıpırtılar beyninde başlamış, hızla göğüslerine ve sonra bacak-

larına inivermişti. Onu tekrar öpmek istegine engel olabilecekti mi?

Bir kez göküne bir erkekle birlikte olmayı hiç düşünmemişti ama bu kez düşünüyordu işte. Anlaşmalı bir randevu olsa da, öpücük ona ucuvermişti.

Üzerine kırmızı bir süveter giydi ve aynı anda daha etkileyici bir şey giymemi mi diye tereddüt etti. Hani şöyle daha dikkat çekici olur diye düşündü.

Ne? Daha kadınsı gösterecek bir şey mi? Bunu yapmıştı ne anlamı olabilirdi? İki kez davaya çıpmıştı ve bir düşünce telafisi peşinden mi gidecekti?

Süveter üzerinde kalmalıydı. Kalmalı ve kim olduğuna onu hatırlatmalıydı.

Duncan tam zamanında geldi. Üzerindeki kıyafete bakılırsa direkt işten gelmişti.

"İşime engel olmadığımı umarım."

Duncan gülümseyerek ona baktı.

"Yardımcıların bu kadar erken çıktığına hala akıl erdiremediğini görür gibiyim."

"Nereye gittiğini bir bilseydi."

Kaçtığı için sevinen bir çocuk gibiydi. Annie, pikaba bindiğinde önünü profilinden yüzüne baktı. Kendin bir çenesi ve köşeli bir ağız yapısı vardı. Onu bir kez daha öper miydi acaba?

Park yerine girdiler ve Annie karşı kapıda onları bekleyen kızlara el salladı.

"Kendine dikkat et. Sakın onlarla aşak atmaya kalkma."

"Başa çıkabilirim."

"Erkekler başları belaya girmeden hemen önce bu cümleyi kullanırlar. İkaz etmediğimi söyleyemezsin."

Duncan kızlara kendini tanıttı ve ilk konuşan Julie oldu.

"Geçen Mart, bir dergide senin hakkında bir yazı okumuştum. Niye senden bu kadar nefret ediyorlar?"

"Bulduğum pozisyon bu gibi riskler içeriyor da ondan."

Olabilirdi diye düşünmüştü ama "Senin gibi pozisyonda olan binlerce CEO var. Hepsi senden nefret edildiğini sanmıyorum. Ayrıca karavan parkında yaptıkların hiç adil değil."

Jenny adeta ona dikleniyordu ve Julie bıraktığı yenden devam etti.

"Bir kişi senden nefret ediyorsa, sorun onlarda demektir ama hepsinin senden nefret ediyor olması başka bir şey."

"Yanlış değerlendiriliyorum maalesef."

Jenny ve Julie tam ortalarına girmiş adeta Annie'ye siper olmaları. Kani sakince onları izliyordu.

"Hey, ne bu böyle? Sorgulamada mıyız?"

Ona arka çıkmaları çok hoşuna girmişti ama ölçünün de kaçması gerekiyordu.

"Hukuk konusunda ikisinin de geleceği parlak görünmüyor."

Jenny, diklenmeyi sürdürdü.

"Ben hukukçu olmayacağım ama Annie'yi korumaya devam edeceğim. Hepimiz bunu yapacağız."

Duncan iki genç kız tarafından sıkıştırılmasına hiç dertlenmiyordu. Onlar iş hayatını ne bilirlerdi ki? Sıkıntıları yaşamaya başladığında tozun içinde savrülürvereceklerdi.

Ama bunu şimdi onlara hatırlatmak hiç nazik bir davranış olmazdı.

Annie müdahale etti.

"Bu kadar da korumaya ihtiyacım yok kızlar. Duncan, özür diliyorum. Bu denli ileri gideceklerini düşünmemiştim."

"Biraz gitselerdi sorun yok muydu?"

"Yoktu elbette."

Duncan kızlara baktı.

"Annie ve ben bir iş anlaşması yaptık. Onu metak etmeyin."

"Sözünde durmalısın."

Kızlar Annie'ye verdiği para yeterli bulmadılar. Kadın ve kızlar
Lara King'e de kendileri hakkında konuşmaya başladılar.
"Sana para veriyordum."

Ashinda bu kadarına hiç gerek yoktu. Kiminse düşünme
aynı zamanda niyeti yoktu. İnsanları bu yolla kurmanın hiçbir yararı
olmadığını biliyordu. Ayrıca duygularına dokunmadan hiçbir şey
kolaydı.

Kızlar dolanmaya başladıkça Annie onun yanında kahl
"Olanlar için üzgünüm. Çok agresif davrandılar."

"Hiç üzülme. Beni alt etmeyi düşünmeleri bile cesurca bir de-
rattır."

"Ashinda onların çocuk olduklarını düşünmüyorsun sanırım."

"Bu doğru."

"Bu bir aile meselesi ve biz bir ekip sayılırız. Tıpkı seninle an-
can gibi."

Lawrence ile çok şey paylaşmışlardı ama ekip olmak bunlardan
biri değildi. Başını sallamakla yetindi. Açıklamak uzun sürecek ve
zor olacaktı.

"Annie, benim ofise dönmem lazım."

"Tamam. Alış verişini erteleyelim. Ben kızlara haber veririm. Bu
arada geldiğin için teşekkür ederim. Ashinda sen iyi bir adam
ama niye insanların bunun aksini düşünme mi istiyorsun?"

"Bu tamamen işin gerekliliği. Sert görünmek zor kararları
bilmeyi kolaylaştırıyor."

Bunu söylerken ashinda sadece kendine güvenmek istediğini be-
lirtiyor gibiydi. Bu rahatlatıcı olabilirdi belki ama ilerleyen yaşlarda
yalnız kaldığını fark edince ne olacaktı?

Annie, hiçbir zaman rahatlamak için mağazın haberlerini bi-
kar etmemişti. Hayatını doldurmaya yetecek kadar işi vardı ve hiç o-
nun yaşamı hariç olmamıştı. Şimdi sahilin en lüks restoranında
birinde oturmuş. Duncan'ın iş arkadaşlarıyla aynı masayı payla-

Lawrence'in sakınlık içinde önündeki dokuz takım çatal, bıçağa baktı.
Her şeyi çözmek zor olacaktı. Tek tesellisi panik halinde nasıl
takımları en dışındakilerden başlayıp, içeri doğru kullanacağını
sıradıklarını tahmin ediyordu. Ya da peynir için? Acaba kahve
için kullanılacak olanı var mıydı? Küçük şekilsiz çatal karides için
uygun müydü? Belki de balık içindi? Et bıçağının hangisi olduğunu
kestirebiliyordu ama ya diğerleri?

Mantayı görünce işkencenin çatal, bıçak takımlarının sırtını çö-
zerek başlatıldığının farkına vardı. İngilizce olmasına rağmen oku-
yabildiği bir yemek ismi bile bulamadı. Üstelik fiyatları da yoktu.
Çalışma toplu bir hesap mı geliyordu acaba? Neyi seçeceğini nasıl
bilecekti? Ya yanlışlıkla fahiş fiyatlı bir sipariş verirse?

Istakoz ve balıkları es geçip tanıdık isimler görünce rahat bir ne-
fes aldı. Ravioli. Evde ortak beğenileri olan yemek kurtarıcısı olabir-
lekti.

"İyi misin Annie? Bir şeylerle kavga eder gibisin?"

"Akşam yemeğine çıktığımızı sanıyordum. Acaba burger söyle-
sem?"

Bunu söylerken, onun ne kadar şık olduğunu düşünüyordu. Son
iki yılın en başarılı CEO'su seçilmesinin ölçüsünün ne olduğunu
biliyordu ama iyi giyindiği kesindi.

"Annie bu bir iş yemeği ve burası çok sakin bir yer."

"Benim gittiğim McDonalds'ta akşam sekizden sonra çok sakin
oluyor."

Masanın etrafında üç garson dönüp duruyordu. Duncan, hafifçe
onun kulağına eğildi.

"Sana bir kokteyl söylememi ister misin?"

Tereddüt etti. İçecek için doğru seçimin ne olduğuna karar ve-
rirdi. Şarabı beklese miydi?

Annie, bak sana bir tavsiye. Cosmopolitan içtin mi?"

Tereddüt ama deneyebilirim. Rengi pembe olanlardan mı?"

"Madem."

SUSAN MALLERY

Kendisi için masallardan kendisi içinde viski söyledi.
Tatlı masallarda onun yaşlı adam, beni yakıştıran ve benim
medyanın birini deşiyordu Duncan, ona Will Preston'ın kitabını
okuyordu.

"Hümmetlerinizle ne iş yapıyorsunuz?"

"Anadolu öğretmeniyim."

"Aynı zamanda masalları yaklaşıp ona dikkatle baktı
Çünkü bir soruma çoktan cevap rica edeceğim. İşim terimle
rınca masal okumaya bayılıyor. Ben bunu yapmayı pek sevmezim
de, onları maddi cömeye çalışıyorum. Sorun, hep aynı masalları oku-
yordum ve onlar nasıl oluyor da bu masalları defalarca dinlemekten
bilmiyorlar?"

"Çocukların beyinleri bizimki gibi gelişmiş olmuyor. Onların
yaşında her şey yeni. Okunan masallar onlara tanıdık geliyor ve
rahatlatıyor. Tanıdıkları ve güvendikleri kişiler tarafından okunuyor
olması hoşlarına gidiyor. Sesiniz onlara sizinle yaşadıklarını hatırla-
tıyor ve hatıralarının gelişmesine yardımcı oluyor."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Teşekkür ederim Annie. Artık ona
daha sık masal okuyacağım."

"Umaram bunu yaparsınız. Otuz yıl sonra kendi çocuklarına ma-
sal okurken bu günleri hatırlayacaklardır. Paylaştığımız anılar da
hatırlayıp mutlu olacaklardır."

Duncan ona yemek için tercihini sordu.

"Kararımı verdin mi?"

Annie, menüye bakıp ona cevap verdi.

"Buradan artan yemeklere kızlar bayılırdı."

Bunu söyledikten sonra Duncan'a baktı. Onun artan yemeklere
eve götürülmesinin anlamını bilmediğini düşününce rahatsız oldu.
Müdürlüğü kapatıp öylece kaldı.

"Annie, torunların hakkında çok faydalı bilgiler verdi."

Will bunu yanındaki diğer yaşlı adama söylüyordu ama adamın
sıkıldığını açıkça biliyordu. Annie'de fena halde sıkılmıştı.

TATLI BEDEL

Uzerinde Cameron'un seçtiği kokteyl her şerhlerinden biri vardı.
Masadakilerin hepsi yaşlıydı ve birbirlerini tanıdıkları belli oluyordu.
Annie onlara nasıl yakınlaşacağını bilemiyordu.
Ya başarısız olursa? Ya Duncan onun için yapacak hiçbir şey
yapmazsa? Anlaşmayı bozar mıydı? Bozarsa Tim'in durumu ne olur-
du?

Kendine buna bir son vermesini telkin etti. Masada oturduğunda
insanlar birbirlerini tanıyor ve çatıl, bıçakları nasıl kullanacaklarını
biliyorlarsa ne olmuştu? Akıllı bir kadındı ve gurur duyduğu bir
kariyeri vardı. Duncan Patrick'in ona ihtiyacı vardı. Kalkışmanın
başlamasından endişe etmesi gereken Duncan'dı. İhtiyacı duyulmaması
onun bulmuş olması bir şanstı.

"Neden güldüğünü sorabilir miyim? Sakın sarımsak kokulu
olma."

"Sadece bir kadeh içtim."

"Pek içmeye alışkın gibi görünmüyorsun?"

"Belki ama bir kadeh kokteyle başa çıkabilirim."

"Benimle dalga geçiyorsun?"

"Gerandüğümünden daha sert bir kadımsındır Duncan."

"Bundan eminim."

Bu akşamın, geçirdiği güzel vakitlerden biri olmadığını iyi bili-
yordu. Olabildiğince pişman olacağı şeyler söylememeye çalışmış.
Bazen konuşmuş, bazen susmayı tercih etmişti. Eğitim sisteminin
değeri konusunda ve son popüler filmler hakkında birkaç söz
söylemekle yetinmişti. Yemek bittiğinde garson iki büyük çanta
getirdi.

"Bunlar kızlar için Annie. Değişik tatlar ve tatlılar var. Yemek-
ler hakkında seni sıkıştırmalarından kurtulmuş olacaksın."

Bunu düşünmesi açıkça sürpriz olmuştu. Çıkışa doğru yürürler-
ken içtardan aklı ve diğerlerinin çıkmasını bekledi. Sonra uzun
Duncan'ı yanından öptü.

"Ben sürprizlerle dolu bir adamsın ve acımasız biri olabileceğini
bilmiyorum."

Duncan uzandı ve onun dudaklarını buldu. Bir an için ona baktı ve siliverdi. Ne kadar arzulu olduğunu ve aslında ne kadar zor değildi.

Kollarını sıvayıp kalın, ama rahat ve yumuşak bir şekilde hareket etti. Hızındaki sesizlik farkını hissetti. Onun dilini de farkını vardı.

Alma zilleri çalıyordu ama zayıf tarahtından yakaladığını da farkındaydı. Her iki kez dilini hissedince aletle kundan kaydı. Bu bilmediği bu iltiras her yanını kaplıyordu. Kollarını sıvayıp dolayıp ona daha da sokuldu.

Öpüşme giderek alevleniyordu ve Duncan'ın elleri beline de laşmaya başlamıştı. Daha önce de öpüşmüş ve sevişmişti. Herkes olduğunu zannettiği erkeklerle bunu yapmıştı ama hiç bu denli terlik olduğunu hatırlamıyordu.

Duncan yavaşça geri çekildi.

"Annie"

Ses tonundaki ikazı anlamıştı. Şartlar arasında seks yapmak da da böylesine ateşle oynamak yoktu. Mesajı aldığı belli etti ve çantaları alıp çıkmak için kapıya doğru yöneldi. Ateşle oynamak çok riskliydi ama galiba bu riski almıştı bile.

ALTINCI BÖLÜM

"Zor dilerim ama bu akşam olmaz."

Her ne kadar ondan giderek daha çok hoşlanıyorsa da, anlaşma etmekte kendini alamıyordu.

"Anlaşalım, beklenmedik durumları anlaşma yaparken hesabı yapalım."

Annie, onu anlaşmadan sıkılıp sıkılmadığını sormaya cesaret ediyordu.

"Okulun onarımı ile ilgili bana da düşen işler var. Bütün veliler burada olacak ve kalıp onlara yardım etmeliyim."

"Tamam Bayan McCoy. Bir fırsat olursa beni ara lütfen. Seni bir davete götürmek istiyorum."

"Kaçıracağım için üzgünüm."

"Bakalar erken karar vermemelisin."

"Herkes burada olacak ve bütün gece çalışacağız."

"Ağ beni."

Annie telafisini kapattı ve ana babaya gitti. Öğretmenler ve gö-
rümlü veiller iş bölümü yaptılar. Annie'nin en yakın oldu-
ğuna sahipti.

Yeni mal maza herkes hararetle işe koyulmuştu. On her bir
bu uğruştaki ki şaşkıncu bir pelişme oldu. Dört adam üzerlerine iş-
lurları olduğu halde boy gösteren ve ellerinde devasa eler-
lan yapıyorlardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Onarına katılmaya geldik hanımefendi. Bizi Patrick Duncan
gönderdi."

Annie şaşkınlık içinde bakın öğretmen arkadaşlarına bakıyor
yapmak zorunda kaldı.

"Duncan benim arkadaşım. Ona bu onarımdan bahsetmişim."
Olabildiğince sakin görünmeye çalışıyordu ama gülümsemeye
engel olamıyordu. Duncan'ın jestine bayılmıştı. İnsanlar birden
rahatlayıvermişti.

"Daha önce bir okul onarımında çalışmış mıydınız?"

"İkimiz prefabrik ustası, ikimizde boyacı ustasıyız hanımefendi.
Sadece ne istediğinizi söyleyip bize izin verirseniz lütfen!"

Annie cep telefonundan Duncan'ı aradı.

"Çok teşekkür ederim. Bu çok hoş bir davranış."

"Bu sadece seni anlaşıma kuralları içinde tutmak için yaptığım
bir şey. Saat beş gibi seni alırım. Çok geç saatlere kadar kalmayaca-
dır."

Ona yardımcı olarak genel tavırlarından farklı bir tavır sergile-
diğini hatırlatmak istedi ama vazgeçti. Sanki bir şeylerden can-
yanmış ve bunu telafi etmek gibi bir duyguya kapılmıştı. Onu in-
tonun ne olduğunu bulmalıydı.

"Bunu hiç anlamıyorum."

Kapıyı açıp içeri girdiklerinde Annie merakla soruyordu.

"Adım banker ve çuvala parası var. Niye hala seninle bu kadar
Hırlanıyor."

"Bankalar halktan para toplar ve bu mevsimden kat etmeye ça-
rırlar. Faiziyle geri ödeyebilirsiniz. Bunun için topladıkları parayı ya
olarak verirler ya da yatırım yaparlar. Bu yolla daha çok para
kazanırlar ve bu süre gider."

"Ariadim."

Annie'ye ama ama pek akıllıca bulmuyordu. Son iki saat
bu bir davette geçirmişlerdi. Duncan, birlikte çalıştığı finansa çevre-
sinden tanıdıklarını davet etmişti ama onlarla konuşmaya hiç de
istemedi görünmemişti.

Annie eve girince siyah fularını kapıda bırakıp, yülkük topuklu
ayakkabılarından kurtulmuştu.

"Saka yapmıyorlarmış. Güzellik acı veriyor."

Duncan buna bir yorum yapmak istedi ama gözlerini onun de-
koltesinden ayıramıyordu. Göğüslerine fena halde takılmış, terimin
kollar yumuşak olduğunu düşünür olmuştu. Göğüs uçlarının tadı-
lılıkla merak ediyordu.

Annie yükseliyordu ve hiç rahat değildi.

Annie bir adım atıp durmak zorunda kaldı.

"Uzun kısa sürede geçer. Kadınlar böyle ayakkabıları nasıl
da her gün giyebiliyorlar?"

Duncan sehpayı işaret etti. "Sehpanın üzerindeki nedir?"

Annie onun işaret ettiği kitaba baktı. Bir kullanma kılavuzuydu.

"Bilmiyorum. Buzdolabı için gibi..."

Bir den basını kaldırıp ona baktı.

"Yoksa?"

Duncan ona mutfağı işaret etti. Annie, mutfağı girdiğinde do-
ğru kaldı. Yepyeni bir bulaşık makinesi, fırın ve buzdolabına baki-
m. Olsarcasına buzdolabının kapısını açtı ve şaşkınlığı daha da

Buzdolabının içi ağzına kadar doluydu. Tavuk, et, balık, pizza,
meyve suları, dondurma. Annie kapağı kapattı ve ona dön-
dü.

Hayatında birçok güzel kadın olmuştu. Bazılarını evlenmiş, bazılarıyla sadece çıkmıştı. Bazılarını ideal kadın bulmuştu. Birisiyle evlenmiş ama hiç bir zaman onunla mutlu olmamıştı. Çünkü onunla yaşadığı mutlu anları düşünürken hep bir şeyler düşünürdü.

"Sadece yapmıştım. Ofise dönüp oturduğum yerde oturmuştu. O zamanlar çok mutlu idim. Eşlik böyle toptan alınca daha iyi oldu."

"Teşekkür ederim."

Onun elini tuttu. Tarif edilemez bir mutluluk duyuyordu. "Yavaşça elini geri çekti. Duygusalıktan içine hıçkırıklar geliyordu."

"Sadece birkaç..."

"Senin için bastırabilir ama benim için çok önemli. Her anı hatırladığımdan endişe etmene gerek kalmadı. Ne düşünürsün?"

Daha öncesinde yüzlerce kez hediyeler vermişti. Mücevherler, kumaşlar, tatil paketleri. Şimdi Annie'nin küçük evinde oturmuştu. Hiç bu kadar anlamlı bir hediye vermemişti. Daha önce yaptığı bir şey bu denli düşünmekle olmamıştı. Belki de Anne böyle bir kadın kadınlardan olduğu için.

Bu kez istemek ve hoşlanmak onun için çok farklıydı. Berbat imajını düzeltmek ve yönetimin kurtuluşuna karşı kazanmak için bir anlaşma yapmıştı ama yiterek Anne'den hoşlanmaya başlamıştı. Bunun iyi mi, kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

"Abartmayalım Anne."

"Çünkü sen iyi bir adam değilsin?"

"Evet, değilim."

"Bunu duymuştum."

Buzdolabını tekrar açtı ve pizzaları çıkardı. "Pizza yer miyiz?"

"Pizza pişirebiliyor musun?"

"Davetlerde Sushi yemekten bıkmıştım. Çiğ balık hiç sevmediğim bir şey."

"Hem de nasıl?"

Pizzaları fırına koydu.

"Ouncaya kadar bir film seyretmek ister misin?"

"Hayır."

"Filmi sen seçebilirsin?"

"Yine de hayır."

Annie'nin gözyaşları silinmiş, yerini çok tatlı bir gülümseme almıştı.

"Hiç evcil değilsin?"

"Evcil için hiç sebepim olmadı."

"Anna sen evliymişsin? Bayan Patrick seni dizginleyip eve hapsedi mi?"

Duncan, ona bir adım daha yaklaştı. "Hiç öyle bir kavama var mı?"

"Ne zaman bazı insanların teleri görüyorsun?"

Duncan ona doğru bir adım daha atınca Annie geri çekilmek istedi. Sendeleyiverdi. Duncan onu sıkıca tuttu ama aynı anda eski hatırlayiverdi ve hemen geri çekildi.

"Valentina'nın hiç evle ilgisi olmadı."

Annie tergâha yaslanıp ona dikkatle baktı.

"Nasıl bir kadındı? Cameron onun çok ilginç bir kişilik olduğunu düşünmüştü."

"Bundan şüpheliyim. Onun bir cadı olduğunu söylemeliydi."

Annie dedi "Bunu da söylemişti."

Duncan artık eski karısını hatırlamak istemiyordu.

Zaman zaman geçti. Üniversitede gazetecilik okumuştu ve ilk kez dolarını kazandığında benimle röportaj yapmaya gelmişti. Benimle tanıştı."

Valentina, ondan dört yaş küçüktü ama çok güzel, alımlı ve güven veren biriyle çok etkileyiciydi. Eski bir boksör olarak onu görmek adeta bir unvan kazanmak hissi vermişti.

"Güzel miydi?"

"Evet. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlüydü."

İhtiyaçları karşılamıştı. "Banca hediyeden sonra sana bir şeyler vereyim." diye düşünüyordu. "Pizza da yeterli." diye düşünüyordu. "Pizza da yeterli." diye düşünüyordu.

"Tamam. Ben hazırlarken sende televizyonda vardı mı bir şeyler izlemek istersen benim."

Mutfaktan çıkarken onu izledi. Geçmiş hakkında çok şeyler anlatıyordu. Aslında koruma kalkanlarının ardında çok adam görüyordu ama o bunu görmek istemiyordu. Erkekler genellikle iyi olduklarını pek kabul etmek istemezler, bunu her zaman rakip görüyorlardı ama o iyi bir insandı. Bunu kabul etmesi için gitmek yapacaktı.

Acaba Valentina'dan önce nasıl biriydi? Güçlü, güvenli, işini açmaya hazır? Acaba eski karısı pişman mıydı? İkinci bir pişmanlık isteyecek kadar pişman mıydı? Duncan gibi bir adamı nasıl tutmuştu? O olsaydı iki elini tutar onu asla bırakmazdı. Fırmanın alarını çalınca kendine geldi.

Annie'yi çalışanlara tanıtmak amacıyla düzenlediği parti bir felaket olmuştu. Olumsuz değerlendirmelerden nefret edenler rahatsız edici sessizlik, tedirgin bakışlar ve ara sıra patlayan kavgaların yarattığı sinir bozucu hava gerçekten felaketti. Hissiz korku açıkça anlaşılabilirdi. Neredeyse kimse içmiyor, bir şey yemiyor ve kaçmak için sürekli saate bakıyordu.

"İnteresan bir parti oluyor."

Otelin halo salonunun girişinde Duncan'a başka söyleyecek söz bulamamıştı. İnsanların eğlenmesi için bir fırsat yaratmış olmanın takdir ediyordu ama davranışları bunun olmasını hiç kolaylaştırıyordu. Sadece çok güçlü görünüyordu.

"Bu tip partilerin kaderi budur maalesef."

"Belki müzik olsaydı?"

"İyi olabilirdi. Neyse muhasebeden Jim'i görünce aklıma geldi. Onunla konuşmalıyım. Biraz sonra dönerim."

Annie bir yapma çiçeğin arkasına sığınıp evi aradığında Jenny cevap verdi.

"Kamii ile karaoke makinesini buraya getirebilir misiniz? Berbat bir partinin ortasındayım ve yardıma ihtiyacım var."

"O kadar mı kötü?"

"Lahmin bile edemezsin. Çabuk olun lütfen."

"Kurtarmaz canım. Yetişinceye kadar şarapla idare et."

Telefonunu kapattı ve çantasına koydu. Salonun diğer bir köşesinde Duncan bir grupta konuşuyordu. Muhtemelen yardımcılarıydı ve salonda bulunan herkes onları izliyordu.

Üç gece önce pizzalarını yedikten sonra, işe dönmesi gerektiği bahanesini öne sürmüştü. Belki doğru söylüyordu. İş her zaman bir bahaneydi ve bunun için kimseyi suçlayamazdı. Onun kadar işkolik değildi ve okuldan kalan zamanını dolduracak uğraşları vardı. Geceleri okulun projelerinden çok da vakit kalmıyordu ama kalımları da kalmıyordu. Zaten vakti olsaydı altı aydır yalnız başına kalıyordu. Duncan'ı bu yalnızlığına dâhil etmiyordu elbette.

Bu anlaşma bittiğinde kendine daha çok vakit ayıracak ve onu kız kardeşi ya da kız arkadaşı gibi görmeyecek bir erkekle çıkacaktı. Bu konuda ona yardımcı oluyordu ama şimdi o da yoktu. Acaba şimdi ona kızgın mıydı? İlk haftalar için görüşme yasası olduğu için bir süre bunu bilemeyecekti.

Sonraki yirmi dakika boyunca şarabını içip insanlarla sohbet etmeye çalıştı. İnamlmaz şekilde kiminle konuşmaya çalışsa sadece iyi olduklarını söylüyorlar, nazikçe partinin harika olduğundan bahsediyorlardı. Sonunda Jenny ve Kami, karaoke makinesi ve mikrofonla birlikte geldiler.

"Seksenlerin şarkılarını seçtim."

Kami ile birlikte makineyi kurarken Jenny ona şüpheli bakışlarla bakıyordu.

"Buradaki insanların yaşlı olduğunu düşündüm."

"Bu harika işte. Dalga geçiyorsun değil mi?"

...bir yudum al-
Elbette kendimi feda ederek "

"Sen bunu hep yapıyorsun Annie. Umarım, Tim onun için yap-
tığını fedakârlığı takdir eder."

"Umarım."

Annie, onay verince, Jenny düğmeye bastı. Bir anda odayı elek-
tronik bir ses doldurdu ve herkes onlara doğru döndü.

"İyi şanslar."

Annie, bir kaç saniye tereddüt ettikten sonra rahatladı ve mikro-
fonu alıp şarkıyı söylemeye başladı. Harika bir sesi yoktu belki ama
tenada sayılmazdı. Birinin partiyi kurtarması gerekiyordu ve onlar-
kaskerının buna cesaret etmeyeceği çok açıktı. Biraz sonra açıldı.

Ardından Jenny ve Kami ona katıldılar. Sürprizle birkaç kişi
daha cesaretlendi. Parti kızların alınyuğu gruplar iştirak etti ve
sonunda herkes partiyi eşlik etmeye başladı.

Birkaç kadın gelip denemek istediler. Çünkü her işleme
dönüşü Tezekkürleriyle vakitlerini devrettiler. Adeta birer
kız gibi ve bir dikeye bitirirler. Hızla tiliyordu. İyi haber or-
tamlarından ziydi. İnsanlar konuşuyor, bir şeyler atıştırıyordu

Duncan yanına geldi.

"Şarkı söylüyorsun?"

"Biliyorum."

"Niye yaptın?"

"Neden? O kadar kötümüydü?"

"Aksine çok iyiydi ama çok rahatsız görünüyordun."

"Parti can çekişiyordu. Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu."

Duncan etrafına bakıp ona döndü.

"Bu senin sorumluluğun değildi."

"İnsanlar eğer partide eğleniyor olmalı. Parti verince kim
bu değil mi? Kimsenin ve iş kollarını dışarda bırakıp. Belki
Annie iyi şanslar değil mi anne?"

...bu olayı rahatlatır."
...Havadan bakıldığında...

...Bu olayı rahatlatır."
...Annie'de biraz
...Annie'de biraz

...Niye emdi ama yarım
...Niye emdi ama yarım

...Her zaman son-
...Bu erkekler
...Bir kerahetinin size edile-

YEDİNCİ BÖLÜM

Birlikte park yerine doğru yürürlerken Duncan ona beşer tütmişti. Boksta kullanılan altın kurallar vardı. Asla şartsızca bir şey öğrenmişti ve kendi kendine koyduğu altın kural, darana bir rol almaya almıyordu gereksiz konuşma. Kızgınlıkla asla konuşma gel olamadığı duygular oluşmuştu. Bunu haykırarak açığa vurmuştu ve bu isteğine fena halde şaşırıyordu.

"Lütfen söyle."

Arabaya vardıklarında Annie, yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Duncan, kapısını açıp bekledi.

"Söyleyecek bir şey yok."

"Bir şey söylemeye hazırladığında dudaklarını büzüyor ve..."

"Yok bir şey."

Onun arabaya binmesini bekledi ve kapısını kapattı. Sonra yasaklı dolmuş koltuğuna oturdu.

Annie, çini onun dizine koydu.

"Benimle. Daha iyi hissedeceksin."

"Bana yapmaya hakkın yoktu. Tutuyordu."

"Sen ne yaptığını sanıyordun?"

"Ne?"

"Parti can çekişirken o aleti getirip biraz olsun duruma katkı yapmış. Şarkı söyleme cesareti gösterdiğim için özel iltifatlar almış ama şimdi sana ufacık bir tavsiyede bulunduğum için suçu..."

"Sen bana ufacık bir tavsiyemi diyorsun? Bu kadar kolay mı kabul ediyorsun? Bu senin için değil. Anlaşmamız sana hiçbir şekilde zararı kurtarıyor. Hele benim kararlarımı sorgulama hakkını hiç vermiyorum. Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve ben senin kararlarınla uğraşmak zorunda kalıyorum."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Bana yatırılması gereken çocuk muamelesi yapma. Onun korkmuyordu. Burada oturup onun öfkesine gâlis getirmeye ve böyle davrandığı için ona minnettardı. Çok insan buna tahammül edemezdi. Yapılı fiziği ve geçmişi herkesi korkutup sindiriyordu."

"Aslında bu hiç fena bir fikir değil."

"Sen beni yatıştırmak için burada değilsin."

"Öfke iyi bir şey değildir. Öfke, endişeye yol açar ve endişelenen insanlar işlerini doğru yapamazlar."

"Beyur buradan al. Bizim bir mutabakata ihtiyacımız var. Ne zaman korkarım tahmin edemiyorsundur?"

"Edemiyorum ama bilmek için ölüyorum."

"Gelip senin sınıfında ders vermeye hiç niyetim yok. Sende benim için gelip, nasıl yapmam gerektiğini öğretmeye kalkmazsan..."

"Hakkında yaptığın bu iddialar sadece bir şey değil, sadece bir fikir olduğunu düşünüyordum ve bundan iyi bir fikir olduğunu kollarımda tutuyordum. Ancak bunun için gerekli olanları düşünüyordum."

"Ya ne yapıyordun? Herkes benim hakkımda merak ediyor. Benim için bir tehdit olduğunu ve sorumluluğumun senin iyi bir insan olduğunu çevremize göstermek. İyi insan olmak demek, iyi fikirlere açık olmak demektir."

Buna daha fazla katlanıyordum.

"Bu iyi bir fikir değil. Ben, dinlemeye değer bu şeyleri düşünmüyordum."

"Bak sen! Demek hem dinlemeye değer bulmuyordun? Peki olanları anlamak için zaman olmaya gerek yoktu. İnsanlar zaten selemekten korkuyordu. Senin izni olmadan iletişim kurmaz hale geldiler. Yazarak mı konuşacaklar? Başkalarına dinlemeye toplantılar kısa sürer elbette ama buna toplantı denilebilir mi? Sen kaba toplantıya ne gerek var ki. Zaten her şeyi biliyorsun. Bu toplantıların ismi de kolaylaştırdım. Ne yapacaklarını ilan edersen, onları şaşır par. Ne konsept um?"

Bunları söyledikten onun omuzuna kadar gelmiş ve kızgın bir yüz kaplamıştı.

"Aptal olma Danca. Bu yöntem artık tarihe karıştı. Diğer kişiler çalışanlarını nasıl teyrik edeceklerini, onların moralini nasıl yükseltecekleri ile ilgili günlük projeler uygulanıyor. Belki belki belki faydasız olmayabilir ama şu andaki sistemin de yarın için çok açık. Bunu hemen düzeltmelisin. Eğer çalışanların bu kadar sinmişse, bir problem var demektir. Kabul etsen de, emen de gerek bu."

"Bittimi?"

"Hayır. Orada gördüğüm insanlar senden korkuyor Danca. Bu hiç hoş değil."

Aslında haklı olduğunu biliyordu. İşlerini kaybetme korkusu içinde çalışıyorlardı ve şirketten çok kendilerini korumaya çalışıyorlardı.

"Ben, onların korkmasını istemiyordum. Sadece daha sıkı çalışmasını istiyordum."

"Çok insan sindirilmek yerine sıradan tavırlarla motive edilebilir mi?"

"Bu sindirme olayını da tena talan ama. Sen benden hiç korkmuyorsun."

"Ben senin için çalışmıyorum. Aslında bir nevi çalışıyorum ama en azından seni tanıyorum. Onlar tanımıyor. Sen ürküten bir adamsın ve onları bununla tehdit ediyorsun. Bunu bir kez kullanırsan doğru olabilir belki ama seninki alışkanlık haline almış."

"Bu dokunaklı yaklaşımları almayım ben. Onların duyguları benim için önemli değil."

"Çok moral verne projeleri üzerinde çalışmalısın. Bununla ilgili bir şeyi artık görmelisin."

"Hakkıydı ve giderek daha rahatsız edici olmasın rağmen artık çalışmıyordu. Bunu nasıl becermişti?"

"Sen acayip bir kadınsın Annie McCoy."

"Çekişliğimin bir parçası diyelim." Bandan çok daha fazlasına sahip olduğunun farkındaydı. Uzandı ve Annie'nin ellerini tutup kendine çekti. Usulece ona sokulduğunu hissetti. Anne dadalarını buluverdi.

Annie hiç hazırlıksız seks yapmamıştı ama harika olduğunu düşünüyordu. Öpüşme böyle devam ederse nasıl bir şey olduğunu düşünmek zorunda kalacağı açıktı.

Vacudunun yaydığı enerji giderek düşüncelerini bastırıyordu ve ona karşı koyabileceğinden de emindi. Üstelik onunla mücadele etmeye bayılıyordu. Çok güçlü olabilirdi ama duygusal olarak eşit değildi.

İşleri yukarı kaldırdı ve daha çok öpülmek istediğini gösterdi. Danca, serbest eliyle onun saçlarını okşamaya başlamıştı. Dudakları onun ağızla kabul edip dilinin tadını aldı. Giderek ısıtıyordu ve başına onun boynuna dolayıp vücudunun sıcaklığını paylaşıyordu.

Anlatımında kısımlı olması, çekim ve anlatım tarzında sık sık değişiklikler vardı. Bu değişiklikler, onun için bir tür sanatçılık değildi.

Onun için doğru bir yerde raporları, raporları ve raporları vardı.

Anne, katılmak istemedi. Gözlerini kapıya çevirdi ve başını salladı. "Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

"Anne, sen lütfen gelme!"

Asansöre binmek için sürekli kendine talimde bulunuyordu. Onu Mahtemelen bir çatı katına çıkardılar. Çift rolü oynayan arkadaş bir kişi. O kadar Asansör geniş bir hole açılıyordu ve farklı yönlerde dört kapı vardı. Duncan soldaki kapıyı açıp ışıkları yaktı ve onu içeriye davet etti.

Onun geniş ve açık bir mekâna girmişlerdi. İki televizyon duvarlarında gördüğü gibi. Yerler parke kaplıydı ve tam ortada Devasa bir televizyon göze çarpıyordu. Kendi evi, bahçesi dâhil durduğu salon kadardı. Duncan kapıyı kapatıp ona baktı.

"Neredesin?"

"Neredesin?"

"Neredesin?"

"Neredesin?"

"Neredesin?"

"Neredesin?"

"Neredesin?"

"Bunları kolumdan mı?"
"Evet, bunları kolumdan mı?"
"Evet, bunları kolumdan mı?"

"Bunları kolumdan mı?"
"Evet, bunları kolumdan mı?"
"Evet, bunları kolumdan mı?"

"Tıpkı iş hayatında olduğu gibi?"
"Aynen öyle. Davranışlarını kontrol edebilmelisin."
"Yumruk aldığımda sınırlanıyor mu?"

"Bazen. Bana anlam yetiştirdi. Çok da iyi yaptı. Onun sereni de sokaklardan uzak durabildim."
"Başkalarına zarararak kötü biri olmaktan kurtulduğuna mı inanıyorsun?"
"Alman gibi bir şey. Kadehini bırakır mısın?"

"Aman, kadehini bıraktığımda o da aynı şeyi yaptı ve tüm hayatımın için aldı"
"Aman, kadehini bıraktığımda o da aynı şeyi yaptı ve tüm hayatımın için aldı"
"Aman, kadehini bıraktığımda o da aynı şeyi yaptı ve tüm hayatımın için aldı"

"Kollarını kaldır ve ellerini yumruk yap."
"Şimdi bana yumruk at. Güçlü bir yumruk. Korkma memnun." "Bana meydan mı okuyorsun?"
"Bana meydan mı okuyorsun?"
"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Tekrar dene. Bu kez omuzlarını gücünü de kullan. Yoksa seni öldürmekle suçlarım."
"Ben zaten kızım."
"Bu kez çok daha güçlü bir yumruk at. Ya da öyle sınırlanmıştı."

"Belki, teniste daha iyiyimdir?"
"Bu tamamen ne yapacağını bilmekle ilgili."
"Hatifçe dizlerini kırıp, çeneni aşağıda tutmalısın. Yumruklarını omuzlarından uzak tutmamalısın. Yumruk attığında bile ilk düşmanı gören şey kendini korumak olmalı."
"Ağır çekimle ona nasıl yapıldığını gösteriyordu."
"İyi hesaplanmış bir yumruk, bir kariyer demektir."
"Soyadıkları mantıklı geliyordu ama ona bu kadar yakın davranması onu bu kadar aklını karıştırıyordu. Ondandır sadece santimlerle uzaktaydı."

SUSAN MALLERY

ve bir turlu bir şey kaplamıştı. Havanınla bence onun kollarını
mesafelik verildi, onun kollarında duyduğu rahatlık inanılmazdı.
Dünya karşısına geçtiğinde bu kez elinden gelen en iyi
yapmakta kararlıydı. Tavayelerini hatırladı ve hazırladı. Yumurtalarını
kaldırdı ve iyi bir yumurtak için gücünü topladı.

Duncan yine kapıdan mı çıktı ama...

"Sensizdi" seni korkuttum mu?"

"Hiç korkmadım. Parla hissettin mi?"

"Evet ama yine de bir boşluk olmayı istemezdim."

"En de güzelini yaptım. Kırık bir burun sana hiç yakmazdı."

Annie, kollarını indirip derin bir nefes aldı.

"Kırık bir burun olmasın bende istemezdim. Senin burun hiç
kırıldı mı?"

"Bırak geç."

"Hiç belli olmuyor?"

"Şanslıyım."

Çenesinden tutup yüzünü yan çevirdi. Profilden, burnunda hafif
bir kemer görünüyordu ama kırık olduğuna dair biraz bir belirti
yoktu.

"Nive tenisi seçmedin?"

Duncan, bu soruya gülümsemekle yetindi ve çenesindeki elini
tutup ona baktı. Şimdi yüz yüzeydiler ve ellerindeki sıcaklık bütün
vücutlarına yayılıyordu.

Söylediğinin aksine dizleri tir tir titriyordu.

Gözleri dudaklarına kayınca ağzının kurduğunu hissetti.

"Annie."

Bunu, adeta iç çeker gibi söylemişti. Onu istediği her halinden
belliydi ve buna cevap vermek için ölüyordu. Kaçıp gitmesini ge-
rektiren binlerce sebep vardı. Büyük bir risk alıyordu ve onun kalıcı
bir niyeti olmadığını biliyordu ama arzuları bütün mantığını yerle
bir ediyordu.

Duncan, ona doğru uzanınca kendini kollarına bırakıverdi. Ö-
püşmeden adeta kıvılcıklar çıktı. Dudaklarını ona verdi ve telahla

TATLI BEDEL

delini buldu. Elleri her yerinde dolaşiyor, sırtını, belini, kalçalarını
okşuyordu.

Arzularının yanında, güven duygusu inanılmazdı. Gücünü ilerde
ne kadar hissediyor ve bu duygu onu ürküteceğine müthiş bir ra-
hatlık veriyordu.

Kollarını boynuna uzattı ve göğüslerini ona bastırdı. Elleriyle
sıyah saçlarını okşarken, onun ellerini göğüslerinde hissediverdi ve
inlemesine engel olamadı.

Elbisesinin fermuarını açtı ve bir anda elbise ayaklarına düşü-
verdi. Bikini külotu ve yarım sutyeniyle kalıvermişti. Biraz geri
çekilip elbiseyi çıkardığında onun ne kadar tahrik olduğunu gördü.
Uzandı ve onun gömleğinin düğmelerini çözdü ve pantolonunu
çıkarmasını izledi. Şimdi ne kadar hazır olduğunu daha iyi görebili-
yordu.

Aslında çok utangaçtı ve karanlıkta, konuşmadan sevişmeyi ter-
cih ederdi. Uyumlu bir sevişme olmasını umut eder ve erkeğin, ne
yapacağına karar veremeyen tavırlarını görmesini istemezdi.

Şimdi ise kendini hiç ummadığı kadar cesur hissediyordu. U-
zandı ve sutyenini çözdüğü anda onun çenesinin titrediğini gördü.
Ellerini tuttu ve göğüslerini avuçlarına bırakıverdi.

Duncan avuçladığı göğüslerini bir süre hayranlıkla okşadıktan
sonra uzandı ve uçlarını dudaklarının arasına aldı. Doyumsuzca
emiyor emiyor birinden diğerine adeta yarış ediyordu.

Annie onun sırtını okşuyor inanılmaz adalelerinin gücünü hisse-
diyordu. İçi çekiliyor, bütün ateşi göğüs uçlarından fişkiyordu.
Onu almaya hazırdı. Çalışma odasının ortasında, yerde, salonda,
mutfakta, nerede olursa olsun onu almaya hazırdı. O kadar yanıyor-
du ki yer beğenecek hali yoktu. Göğüs uçlarını kurtarmazsa olduğu
yere çökmek zorunda kalacaktı.

Duncan, onun aklını okumuşçasına belinden tuttu ve yavaşca
son parçayı çıkarıp onu çıplak bıraktı.

Topuklu ayakkabılarıyla çirilçıplak önünde duruyordu. Onu ku-
klayıp yatak odasına götüreceğini umduğu anda, önünde diz çok-

İstanbul'da, illerini kollarında taşıyan ve yollarını gösteren bir harita vardı. Harita, suların altında kalmış yerleri de gösteriyordu. Harita, suların altında kalmış yerleri de gösteriyordu.

Dün gece yavaşça ayağa kalktı ve onu kucaklayıverdi. Kucakladığı adeta kemiklerinin yumuşadığını hissederek, başını göğsüne yasladı ve boğazına içine çekti.

Çünkü bir yatak odasının duvarları ve tavanı, yatağın altına giriyordu. Karşısındaki güzel erkeğe ve onun güçlü erkekliğini hissetti. Kendi kendini gördü. Dur çözüme seni ve ardından bir prezervatif anı duydu. Yanına uzanıp, hafifçe üzerine çıkarmak, minicik bir hareketi altında kaldığını hissetti.

Şimdi onu istiyordu. Henüz istiyordu. Bacaklarını açtı ve omuzlarına yolu gösterdi. Şimdi içindeydi ve bu his onu açtı. Omuzlarının beline doladı ve tırnaklarını sırtına geçirdi. Tamamen onun omuzlarına bakmak istedi ama kapalıydı ve gözünü kapatıp onunla bütünleşiverdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Önce, kahve makinesinin yanında duruyordu. Dışarı çıkması normal bir gün değildi. Normal günlerde çıkmış olmalıydı ama bu gün ke-
çmeyi birlikte geçirmişlerdi.

Bu durum birçok soru işareti taşıyordu. Her zaman, bunu birlik-
likte yaşamın mekânında yaşamayı tercih etmişti. Ayrıldığı
evde olmamayı tercih etmesi doğru olardı. Birde dün ak-
şamın zamanları vardı. Anlaşma üzerinde yeni bir mutabakat sağla-
mış ve kendi kendine olaya seks karıştırmayacağına dair söz
vermişti. Bu sözü verirken aslında yalan söylüyordu.

Onunla birlikte olmak harika olmuştu ama ya şimdi ne olacaktı?
Onun, onun gibi olmadığı gibi, macera yaşanacak bir kadında değil-
di. Onunla olana gereğinden fazla bir anlam yüklerse, ne yap-
malıydı? Onun beklenenler içine girer miydi? Onu hiç incitmek is-
tendi.

Konaklardan gelen ayak seslerini duydu. Anne, üzerindeki elbiseyi elbisesiyle çıkıp geldi. Yeni duşun çıkması, ıslak saçları, yüzü ve bacakları çok güzel görünüyordu. Çok kadının, birisi seni çok güzel bulduktan sonra sergilediği görüntüden çok daha fazla hoşlanırdı. Bu kadar güzel görünüşünü duyduğunda...

"Gergin görünüyorsun? Bir teklif beklediğimden korkuyor musun?"

"Sok olmuştun. Hayır. Yani ben... Teklif?"

"Bence, bu partilerde sade bir tören en iyisi olur. Kızlar ne demek istediğini anlamıyorlar. Olmaya bayılacaklardır."

Acaba, kafası mı karışmıştı, yoksa pişman mıydı? Bu iki tabiri de yanlıştı ve uzun zamandır ona bu kadar sürpriz yapan birisiyle tanışmamıştı.

Uzamp onun elini tuttu. "Beyaz giyer misin lütfen?"

"Sadece dalga geçiyordum."

"Farkındayım."

"Korkun mu?"

Ona ufak bir öpücük verdi. "Belki bir dahaki sefere canım." "Sen her durumu kontrol altında tutmaya çalışıyorsun ama ben seninle seks yaptığımı ve bu nedenle eve gelmediğimi Jenny'e açıklarken, sen horluyordun."

"Neden seks yaptığımı bilmesi gerekiyordu ki?"

"Çünkü yatağının neden boş olduğunu merak eden yakınlardan var."

"Ailen yoksa hayatın daha kolay demektir."

"Çok kolaydır."

"Kızlar, şimdi senin seks hayatını fena halde merak ediyorlar."

Onları seviyordu ama bu denli bilgi sahibi olmalarının gerçeği hiç anlamıyordu. "Sana bu konuda soru sormadıklarını söyle bana."

"Sadece, prezervatif kullanıp, kullanmadığımı merak ettiler."

"İşte buna inanmıyordun. Ne cevap verdin?"

Annie, utangaç bir ifadeyle cevapladı.

"Kullandığımı söyledim... Her üçünde de."

"Ve..."

"S partiler de daha fazla detay vermek zorunda kalmadım."

Belki bir süre güldüler.

Annie, sabah güneşinin ışıkları altında çok güzel görünüyordu. Dalgalı saçlarının etrafında beyaz bir hare vardı. Yanakları pembeydi ve tarif edemediği bir dişilik yayıyordu. Muhtemelen yaşlarında bile güzel ve çekici olmaya devam edecekti. Valentina'dan önce tanışmış olsalardı, belki bir şansları olabilirdi. Belki yaşadığı o acı tecrübeye ve aldığı derslere değerli bir şey vardı.

Kimsese güvenemeyi öğrenmişti. Hiçbir şeyi olmasına bırakmayı ve riske atılmayı.

Annie, buntta daha ileri gitmeyeceğini biliyordu. "Kahvesinden bir yudum alıp ona baktı."

"Bu umutlarımızı yol yakırken durdurmanın yolu mu? İki taraf için de olan anlaşmayı uygulamaya geri dönüyoruz."

"Doğrudur."

"Çünkü seks olmayacak kuralını bozduğuna göre."

"Valentina biter, yollarımıza gideriz."

"Sadece kadra hiç bitiş tarihi belli olan bir ilişkim olmamıştı. Sonun yok Duncan. Kuralları biliyorum ve sonuna kadar tutacağım."

"Neye bundan emin olamıyorum? Sen tam bir mutlu son kadımsın."

Annie, hızlıca bir gülümsemeyle soruyu cevapladı.

"Öyle olduğum kesin. Seveceğim ve saygı duyacağım birini arıyorum. Benimle birlikte olmak için deli olan bir erkek arıyorum. Yarınlarım ve köpeğim olacak. Korkarım bu erkek sen olmayacaksa, öyle mi?"

"Mutlaka."

Yıllar önce olsaydı belki ama şimdi olmazdı. Bu bedeli ödeyebilirdi. Evlilik çok vermeyi gerektiriyordu ve karşılığının alınabileceği kadar bir garanti yoktu. Valentina'dan öğrendiği tam olarak...

"Benimle birlikte olma... istersen?"
 "Biliyorum. Bunun için
 Yapma..."

"Sakin. Bittimi biter. Bunun için bana söz ver."
 "Sözlerken içi fena halde burkulmuştu. O tanıdığı ve seve-
 rdiği birkaç kişiden biriydi. Onu kesinlikle özleyecekti ama de-
 ğil."

Şubat günün kalan kısmında, kendini aptal gibi hissetmemek
 için çok çalıştı. Çocuklar farkında değildi ama diğer öğre-
 timcilerin farkında olduğundan emindi. Soru soruyorlardı ve yalan
 söylemeye çalışıyordu. Yol boyunca olanları düşünmekten
 korktu.

Fosse katmanını doğru yürürken, kasları ona isyan etme-
 yekine durmakla güçlük çekiyordu. Pişman değildi. P...
 mumuk için kendi kendine söz vermişti. Yaşamı geçirdiği
 yıllar içinde geçmişti. Vücudu kendisinin bile...
 vermişti. Kollarında vasadıkları, lumata boyunca...
 ve ilerledi ve bu deneyimleri...
 likte olmaları.

Uzunla çıkarmaya bir şey ne kadar büyük düşünüyordu. Onu ne
 kadar... vardı? O istemiyordu. Mektuplarını al-
 ken, bir dikkatini... Üniversitesi... ve büyük bir ibti-
 melle ödeme hatırlıyordu.

Mektupları... ne kadar...
 kam olduğunu...
 Her şey o kadar... ki? Su...
 Dünyai bir...
 Tek sayfa...
 Hem de...
 Kendi...
 Herden para bulmuş olması mümkün olmadığına göre?

Sıkınlık içinde...
 katına çıktı. Mektupları...
 yazıyordu.

Acıyla...
 Los Angeles...
 imparatorluk göz...
 ve bir süre seri telefonların bitmesi bekledi. Sonunda
 Akleyen onlarca kamyon geldi. İnsanlar ve iş makineleri koşuştur-
 up deniyordu. Altı katlı idari binanın girişini kapattılar.

Karşıdaki granit duvarın üzerine dijital bir dünya haritası vardı
 ve üzerinde şirket araçlarının yerlerini gösteren binlerce ışık hareket
 ediyordu. Minicik renkli semboller, hareket ve görüntü...

Onun... ve güçlü olduğunu biliyordu ama...
 çok...
 ve onun ne kadar başarılı olduğunu gösteri-

... geldi ve iki...
 Derhal kaçması gerekiyordu ama
 "Hani McCoy?"
 ...
 "Ay Pattek seni bekliyor. Ben izleyin lütfen."
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...
 ...

Devasa kapı Annie'yi ürkütüyordu. Mihran Hala mektuplardan dolayı öfkeliydi ve karışıklıkla girdi.

Yine kocasının bu tutumunu düşünürken, mihran'ın suratını ve gözlerini görmeye çalıştı. Mihran'ın suratını ve gözlerini görmeye çalıştı. Mihran'ın suratını ve gözlerini görmeye çalıştı.

Çalışma masasına oturmuştu. Bir kâğıda yazmıştı. Durum, birkaç hafta daha böyle, böyle kaldırı. Bu işin mediyum bir şeyi.

Kalbi ve mihran'ın şifrelerinden dolayı ona doğru yürümeye başladı. Çok yakışıklı. Arında onu düşünürken, mihran'ın suratını ve gözlerini görmeye çalıştı. Mihran'ın suratını ve gözlerini görmeye çalıştı.

Her şey yolunda mı? Solgun görüyorsunuz. İyi mi? Bu an için konuşmakta zorlandığı ama sonra cebinden çıkardığı bir şeyi ona uzattı.

"Bunu sen yaptın değil mi? Ödünçleri yapmak için gerekli bilgileri mail ettiğimi sormuyacaktım balle. Kızlarla konuştu."

"Sormuyacağımı sanyordum."

"Bu hiç hoş değil. Yapmamalıydın."

"İnsanlara yardım etmemeli miyim? Akşam beni arayacağımı duyuyordum. Saklanmaya oraya çık ve iyi bir insan değilsin."

Annie'nin kolları yanına dlişüyverdi.

"Ne? Duncan, bunu naye yaptın?"

"Çünkü yapmak istedim. İyi olan sadece sen değilim."

"Sımsıkı yapmayı kes lütfen. Huzursuz oluyorsun."

Dikkatli giderek bedenini sanyor ve başı ağrıyordu.

"Sani huzursuz etmek istemiyorum. Bu sadece bir çek tene. Başınıza lütfen."

"Büyük bir çek. Uzunluk bir değil iki çek."

İzlenim bakışlarla etrafına baktı ve sesi alçaltıp devam etti.

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım." Çok fazla barak" dedi. Bana bir şeyler alın aradım."

"Ve pencereler?"

"Haklısın."

Bir öpücük daha ve sonra onu bıraktı.

Eğilip yerdeki kâğıtları topladı ve çantasına koydu.

"Teşekkür ederim. Çok güzel bir hediye oldu."

"Rica ederim."

İki kadın aynı anda kâğıtlara yöneldiler.

"Anımsam amcası ile konuşmak istiyeyim."

"Şüphesiz, belli anımsamaya çalışarak."

Belki amcasından onun gençliği hakkında bilgi alabilirdi.

"Pazar akşamı benim evde bir akşam yemeğine ne dersin?"

"Tamam."

Arabasına doğru yürürken, tekrar umutlanmasını sağlayacak bir gelişim miydi diye düşünmekten kendini alamadı. Acaba bu olanlar gerçeğe çevirebilir miydi? Ne kadar saftı? Duncan, en başta ne medetliğini açıkça belirtmişti ve tanıdığı kadıyla bu düşünceyi değiştirmeyecekti.

Annie, partiden sonra bir türlü kendini işe veremiyordu. Gelmeden önce dikkatle okuduğu rapor artık hiç ilginç gelmiyordu. Peyzajdan gitmemek için kendini zor tutmuştu. Alıp onu evine işe götürmek için bir seri toplantıları vardı ve dikkatli olmalıydı. Bu işin gereğinden fazla bir anlam yaklememe sırası ona gelmişti. Annie, gereğini yapmıştı ve incinmemeliydi.

Saat dört gibi asistanı onu uyardı. Bayan Morgan ile olan randevu zamanıydı. Duncan listesine baktığında onun adını bulamadı. Muhasebeden olmalı diye düşündü.

"İçeri gönder."

Kısa boylu, ellili yaşlarda, mütevazı giyimli bir kadın tanıtıldı.

"Bayan Morgan."

Oturması için işaret etti.

"Bay Patrick, beni kabul ettiğiniz için minnettarım."

"Kahve elinde bir dosya tutuyordu ve gergin, hatta üzgün olduğu belli değildi."

"Kahve teklif etti ama kadın teşekkür edip..."

"ve sakinlikle konuşmaya başladı."

"Davette, Annie ile tanışma fırsatım olmazdı ve ama bazı fikirlerimden bahsetmiştim. Bunları gelip sizle paylaşmam için bana cesaret verdi."

"Tipik, Annie'ye has davranışlar. Kızından ve sürprizlerle dolu."

"Annie."

"Hiç şaşırmadım. İnsanlarla konuşmaya bayılıyor."

"Çok cesaretim için beni hoş görürsünüz. Bay Patrick, ben de çok müsayitim ve eğitimimin bir gereği olarak her yıl kısa dönemli gelişim çalışmalarına devam ediyorum. Bu yılki konulara..."

"Annie'nin gelişim kurslarına katılması iyi bir şeydi ama dertli neydi acaba?"

"Üzerim yararlı olmuştur?"

"Aslında çok yararlı oldu. Vergi indirimleri konusunda yapmamız gereken birçok değişiklikler olduğunu tespit ettim. Açıklamama..."

"görmek için lütfen."

Dosyasını açtı ve bir dizi raporu onunla paylaştı. Tüm detayları açıkladı ve yapılacak bazı basit düzenlemelerin getireceği yararları rakamlarla açıkladı. Devasa kamyon filosunun yapacağı değişiklikler inanılmaz boyutlardaydı.

Yeni dakika sonra özeti verdi.

"Vergi indirimleri böylece altı haneli rakamlara çıkıyor."

"Bu çok etkileyici bir çalışma Bayan Morgan. Teşekkür ederim. Eğer mümkünse konuşup önerilerinizin bir an önce uygulanmasını sağlayabiliriz."

"Yardımcı olabildiysem çok sevinirim."

Çıktı, hem de çok. Kadının yüzündeki memnuniyet ifadesine bakıldı. Yönetim prensibi hep korku ve baskı üzerine kurulmuştu.

...savama döndü ve serimülalara yeni politikayı ve yapılamı yazdı. Bir ihtimal bu uyulama medyaya da izahı ve şirket hisselerini satın alıp, ortaklarından kurtulma planına hazırlandı. Kimseye hesap vermeyeceği günler yakındı.

...savama döndü ve serimülalara yeni politikayı ve yapılamı yazdı. Bir ihtimal bu uyulama medyaya da izahı ve şirket hisselerini satın alıp, ortaklarından kurtulma planına hazırlandı. Kimseye hesap vermeyeceği günler yakındı.

"Yapılacak tasarrufun yüzde onu tutarında prim alacaksınız Başkan Morgan."

"Pardon?"

"Şirket sayenizde büyük tasarruf sağlayacak. Bunun için benim primimdir. Karı sizinle paylaşacağım. Bu bizim yeni politikamızın bir parçasıdır. Şirketin büyümesi, karlılığının artması ya da tasarruf edilecek her öneriye açık olacağız ve bunu teşvik edeceğiz. Her başarılı operasyonun sahibi, elde edilen karın yüzde onunu prim olarak alacak."

Kadının yüzünde renk kalmadığını ancak sözünü bitirince fark edebildi.

"Ama bu miktar para benim yıllık kazarımdan bile daha fazladır."

"Bu da bizim harika bir gün geçirdiğimizi, müthiş bir karar verdiğimizizi gösterir."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Kadın ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim Bay Patrick. Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim."

Gözyaşlarını saklamak için aceleyle döndü ve mutluluk içinde odayı terk etti.

Duncan, yalnız kalınca keyifle arkasına yaslandı. Harika bir karar. Doğru ve iyi bir şey yapmıştı. Kazan-kazan prensibini uygulamada yeni bir yol keşfetmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie, kapıyı çaldığında, Duncan'la ilk tanıştığı dakikadan kendinden bile daha sinirli olduğunu hissediyordu. Bunun, onunla bir ilgisizliği yoktu ama yaşayan tek aile terdiyle tanışacaktı ve yaşlı adamın onu sevmesini istiyordu.

Çikolata kek ve iki DVD getirmişti ama her ikisinin de sigara kokulu olmadığını emin değildi. Keske kızlarda yanında olsa bu düşünürdü.

Kapı açıldı ve uzun boylu, yaka yakalı, kırışmış saçlarıyla yaşlı bir adamla karşı karşıya geldi. Gözleri tıpkı Duncan'ın gözleriydi.

"Siz Annie olmalısınız. Bayurun. Bayurun lütfen. Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Duncan sizi hep kendine selim Mahtemelen kadınlar üzerindeki dayanılmaz cazibenden hoşlanıyor."

Karşılığı o kadar sıcak olmuştu ki, bir anda gerginliğini atıverdi. Yaşlı adamın istli gülüşü endişelerini silivermişti.

Elindeki kek kutusunu alıp kollar gibi yaptı.
"Çikolata kekimi alıyorum ve çikolataya bayılıyorum."

TATLI BEDEL

"Çok sevdimim. Sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutlu yuyorum. Duncan, baskaları hakkında genellikle iyi yorumlar yap-
tırma bu durumu değiştirdiğinize göre çok özel olmalıyız."

Duncan'ın teriden sitem dolu itirazı dayandı.
"Ama yapma Lawrence. Sırların Annie'ye vermek için
ama en fazla on dakika. Duncan'ın Çia ile yapması go-
teki telefon terası var. Bundan istifade edip birbirimizi tanıya-

"Hanka."
Duncan yanlarına geldi ve uzanıp Annie'yi öptü.
"Kadınlar üzerindeki etkisini sakın kaçırmama. Bu ko-
dayan tecrübeleri var."

"Çok iyi Annie. Buna bayıldım."
"Nite salona geçtiler. Annie, aldığı DVD'lerin birini çıkardı.
"Bunu görünce dayanamadım."
Lawrence, bakınca gülmekten kendini alamadı.
Duncan, başını salladı.
"Onu cesaretlendiriyorsun."
Annie, yaşlı adamın karşısına oturunca, Duncan gelip yanına o-

"Kocuy bir solaktı. Hiçbir boksör solak bir rakibi olmasını iste-
"Masle ayan yapmak çok zordur. Yine de büyük boksör, ne
gerektiğini bilir."
Duncan, amcasının söylediklerini onaylarcasına başını salladı.
"Annie için hazırlanmalıyım. Rahat olmaya bak Annie. Am-
"Annie'ye bayılır."
"Sırlarını ona anlatacağım."
"Hiç önem yok."

"Hesabını odasına odasına gidince baş başı kaldılar ve Lawrence kapıyı kapandı bundan emim olurdaya kadar beklendi."

"Eğer bu soruyla karşılaşacaklarına hiç ihtimal vermemişti."

"Kendisinin başı beladaydı ve bu anlaşmayı kabul etmeye razı değildi."

"Meçhuliyetimi anlayabiliyorum ama bu kadar başarılı olamazdım. Oyunculuk geçmişim olabilir mi?"

"Yok elbette. Sadece ondan hoşlandım. Çok acımasız görünür olabilir ama bana göre bu sadece bir görüntü. İçinde bir iyi insan olduğunu biliyorum. Bence o iyi bir insan."

"Kimse onun bu tarafını bilmiyor ve maalesef okuduklarını görmüyor. Küçük bir şirketi, bir imparatorluğa dönüştürmek güçtür. Bunu yaparken büyük bir savaş verdi."

"Ona çok destek olmuşsunuzdur?"

"Kör, köre öncülük yaptım diyelim. Benim kız kardeşim çok iyi bir kişilikti. Benden çok küçüktü ve tamamen bir sürpriz bebektir. Bizimkiler o yaşta bir çocuk sahibi olmaya bayılmışlardı. Ellerinden geldiğince onu şımartılar ve o da bunu olabildiğince kullandı. Birkaç yıl sonra hamile haliyle çıka geldi. Babanın kim olduğunu söylemedi. Sanırım kendisinde bilmiyordu. Duncan, neredeyse ailesiz kaldı. Annesi onu defalarca terk etti."

Annie, çalışma odasına doğru baktı. Annesi tarafından uğradığı bu haksızlık için yüreği sızladı.

"Duncan, on iki yaşına geldiğinde isyan etti ve annesiyle rest çekti. Ya kalmalı ve bir hayatı onunla paylaşmalı ya da gitmeliydi ama annesi gitmeyi seçti. Bir daha onun adını ağzına almadı. Birkaç yıl sonra olduğunu öğrenip ona söylediğimde hiç umursamadı."

Bu kadar büyük bir acının altından nasıl kalkabilmişti? Onun annesi, sonra Valentina tarafından ihanete uğramıştı. Onu seven ve her şeyden önce kadınlar ona en büyük acıları yaşatmışlardı. Bir başkasını nemeyle göze almaması kadar doğal bir şey olamazdı.

"Onu büyütmeğe çalıştım ama bu konuda hiç tecrübem yoktu. Antrenmanlara giderken onu da yanıma almaya başladım ve boks ile oyalanmasını umut ettim. Hiç beklemediğim bir gayret gösterip kazandı. Burs kazanıp üniversiteye gitti ve sonrasında hiç arkasına bakmadı."

Sesinden onunla gurur duyduğu çok açıktı.

"Onun iyi bir adam olmasında büyük payımız olmuş."

"Umarım. Eski karısını biliyor musun?"

"Evet anlamında başını salladı.

"Tam bir felaketti ve bitmiş olmasından dolayı çok mutluyum. Sıradaki tek korkum bir daha asla bir aile kurmak istemeyeceği. Şiddetle bir aileye ihtiyacı var."

Annie, gizli mesajı alıyordu ve gerçekleşmesini umuyordu ama kendi şüpheleri vardı.

"Duncan şartları çok açık koydu. Bu sadece bir iş anlaşması."

"Senin istediğin de bunu peki?"

Basit sorunun cevabı da basitti.

"Bu benim tek başıma verebileceğim bir karar değil."

"Haklısın ama onu cesaretlendirebilirsin?"

"Bana fazla güvenmiyor musunuz?"

"Bir sürpriz yapabilirsin."

Ancak bir sürprize bağlı olduğu doğrudu. Anladığı kadarıyla yeni bir evliliğe hazır değildi.

"Umarım onu mutlu edecek birini bulur."

"Yani, senden başka birini?"

"Elbette."

Lawrence uzun bir süre sessizce ona baktı.

"Ben sana çok güveniyorum ve bu bana çok umut veriyor. Lütfen vazgeçme Annie. Kolay bir adam değil ama buna değer."

Cevap vermesine fırsat kalmadan çalışma odasının kapısı açıldı ve Duncan yanlarına geldi.

"Sanırım bütün sırlarımı verecek kadar vaktin oldu."

"Bünyemim maalesef ama iyi bir başlangıç yaptığımızı söyleyebilirim."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Fakat neyden bahsediyorsun?"
"Eğer Anne, film boyunca kollarımı her zaman bacaklarıma
nasıl vurdüğümü anlatırdım. Sene 1972, yer Miami, Güney Florida."

Duncan gülerken bir şeyler mırıldandı.
"Favori miydin?"

"Anne, o zamanlar ben bir ilahım."

Lawrence'nin anlattıklarından başka bir şey düşünememişti. Sonraki Pazartesi günü bir sanat galerisinde düzenlenen modern sanatlar sergisine katılmışlardı. Tablolar fena halde bozmuştu. Bembeyaz bir tablonun tam ortasındaki ince hatları karıştırmıştı. Bembeyaz bir tablonun tam ortasındaki ince hatları çizgiye, tamamı siyah, sadece siyah olan tabloya bir anlam vermek için çaresiz kalmıştı. Mutlaka önemli anlamları olmalıydı ve bu anlamların tezahüratını bunu teyit ediyordu ama sanatçıları tanıyamadığından başka yapabileceği bir şey yoktu.

Çarşamba akşamı, bir yardım gecesine katıldılar. Ünlülerin katıldığı bahçe şalesi, açık arttırmayla satılıyordu. Duncan, İvan Parton tarafından boyanmış bir kurumuş ağaç satın almıştı.

Bu gece ise Malibu'daki Getty müzesinde bir akşam yemeği davetliydim ve Duncan'ın yanı sıra gelecekti. Bu demektir ki geç saat dörtte evde olmalı ve hazırlanmalıydı. Tam zamanında okuldan çıkmış ve eve gidiyordu ama bir terslik vardı. Dört saat düz tutmakta zorluk çekiyordu. Kısa sürede kabak lastiklerimin birinin patladığını anladım.

"Oladır!"

Direksiyonu yumruklarken, feryat ediyordu.

"Haksızlık ama. Bu akşamı mı buldun?"

Aklında ne zaman oluydu daha iyi oluydu acaba? Yeni akşam yerlerde kalıvermesi an meselesiydi. Bildiği halde bu kadar uzun süre için, bir bedeli olacaktı.

Anneyi gördü. Bir park yerine çıktı. Kollarını her zaman bacaklarıma nasıl vurdüğümü anlatırdım. Sene 1972, yer Miami, Güney Florida. Sağ tarafı dolmuşta da tekerrür patladı. Biraz önce oturmuş lastiğimi bizonları gevşetmeyi bir güne almayı düşünmüştüm ve hiç vakti olmadığını gördü. Teletenimi sürdü.

Yeni lastikler almamı istemiyordu.

"Bu Patrick'in ofisi."

"Anne McCoy. Görüşebilir miyim lütfen?"

"Ehette bayan. Bağlıyorum."

"Bir sorun mu var?"

"Malesel. Lastiğim patladı. Biraz gecikeceğim. Sen mi ben mi venşırım?"

"Yeni lastiklere ihtiyacım olduğumu biliyordum."

"İhtiyaçın ama imkânın yoktu. Sanırım iki ay sonra de..."

"Yağmur sereni geliyor. Acele etmelisin."

Değeri söylüyordu ama zaten bildiği bir şeyi söylüyordu. Her şey yoktu hem vakti yoktu. Hafta boyunca erken kalkmış ve hep kendime kalmıştı.

Duncan, zaten sıradan bunaldım ve yorganım. Sadece ne istediğimi söyle."

"Sana yeni lastikler almama izin ver."

"Kalsın. Teşekkür ederim."

Orman gereken yerde olmalıydın Annie. Bunu yapabilmeyi isteyen yeni lastiklere ihtiyacım olduğu çok açık."

"Bunun anlaşmamızla bir ilgisi yok."

Hem kızıyordu, hem de fena halde bozulmuştu.

"Yeni yeni lastikler almamı istemiyorum. Bana hiç bir şey almamı istemiyorsun. Aldıklarım yeter artık."

"Nasıl kızıyorsun?"

"Kızıyorum. Sadece kızıyorum işte."

Bir an önce bu sıkıntıdan kurtulmuş oluyor ve her yere koştu.
 Her neyse uyumak istiyordum ve Duncan'ın ardu bir
 umutlanıyordu.

"Anne" diye benimle."

"Konuşulacak bir şey yok. Orada buluşuyoruz. Eğer
 bir şey söyleyebilirsem, uzun süren
 bu süre sessizlik olunca dayanarsanız."

"Özür dilerim. Galiba biraz abartmışım. Fakat ben, bir
 bir parçası ve ben buna uyuyordum. / zamanında yitirdim
 ölmü."

"Hayle mi düşünüyorsun? Bunu yaşadıklarımızda
 bir parçası ve ben buna uyuyordum. / zamanında yitirdim
 ölmü."

"Yok, değil ama... Ben."

"Bu evet demek oluyor."

"Bu sana bir şey demek oluyor. Sadece yorgun değil
 çok acı. Eve gidip biraz dinlenmeye gelirim."

"Eve git Annie. Biliyorum kadıyla yarın akşam oku
 saat ve sen biraz dinlenmeye gerekiyor."

"Ya, birde o var ama yine de yetişebilirim."

"Yapma. Eve git ve dinlen lütfen."

Düş alabilecek ve buz gibi suyla yutulmuştu."

"Emin misin?"

"Evet. Bu umutla lastikler."

"Ben zorlanma. Dışık vuruşlarını her gün biraz daha
 rum."

"Boşuna umutlanma. Ancak bir kelebek kadar etkili olabilirsin."

"Sakin bana lauhak almaya kalma."

"Aklımda daha iyi bir fikrim var. Benim burada bir
 illalar için benzeri lastik alıyoruz. Eğer çalışanlara yardım
 zamanı bulursam, benim hakkımı kullanmayı kabul ederim."

"Yazın belgesini görürsem kabul ederim."

"Annie, umarım inadından çatlamadan önce yeni lastikler
 alabilirsiniz."

"Benim için bir yapım var. Bunu şu an yapmamda
 vereceğim."
 "Eğer burada da iyileşeceklerim için değil mi? Eğer
 derdim."

"Gelinceye kadar bitmiş olur. Daha öncede yaptım."

"Eve vardığında beni ara lütfen."

"Ararım."

"Tamam. Görüşürüz."

"Hıç kal."

"Benim bacağımı açtı. Birden artık hiçte acık olmadığını ve
 yorgun hissetmediğimin farkına vardı. Eve gidince aradığını
 mişti. Onu merak ediyordu. Bu çok bir şey sayılmazdı belki ama şu
 anda elinde olanda buydu ve bu umuda sadece kendisi."

Cuma akşamı Annie, tüm çocukların giyimlerini tekrar kontrol
 beyaz tişörtleri ve arkalarına tutturulmuş beyaz kollarıyla
 hazırlanmıştı. Minicik başlarının üzerindeki karton şap-
 kıyla mavi ve siyah şirin bir görüntü veriyorlardı. Geldiklerinden beri
 böyleydi ve her dakika gözleriyle Duncan'ı arıyordu.
 İki gözünü ve gelmeye bilirdi de. Sadece bir insan bulursa
 gözlerini söylemiş ve söz vermemişti. Muhtemelen ilgilen-
 meyi söylemenin nazik yolu bu. Bekâr bir erkek, Cuma ak-
 şamı bacaklarının çocuklarıyla vakit geçirmek isterdi ki?
 Bu bir umutla perdeyi aralayıp salona göz gezdirdi ama yoktu.

Cuma dönüştüğü anda Duncan'la burun buruna geldi.

"Nasıl mı yapıyorsun?"

"İyi ya."

"Eve vardığında ne için var?"

"Bunları dilemek istedim. Bir anne yerimi tutmaya söz verildi."

"Yemin vermişim."

"Eğer bir şey. Geldiğim için teşekkür ederim. Mazeret değilim."

"Tüm kuramın tümü diğer insanlar gibiymiş."

"Yalnızca değil."

"Yalnızca?"

"Evet, yalnızca. Çünkü sadece aklıyla değil, kalbiyle de."

"Ayrıca, farklılıklarına rağmen, hiç bir zaman..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

"...kimsenin onu kollarına almaması için..."

ONUNCU BÖLÜM

Duncan, yönetim kurulu toplantısından hiç bu kadar keyif almamı hatırlamıyordu. Her zamanki gibi şikâyetlerin olması bir yana herkes ona gülümsüyordu. Ne olmuştu ki acaba?

"Hakkında çıkan son iki makale çok olumlu." Amcası da gülümsüyordu.

"Sadece anlaşmamıza uyuyorum."

Üyelerden biri gözlüğünü takıp bir dergiye baktı.

"Charles Patterson yazısında senin uyandığını söylüyor. Kim bu Annie?"

"Annie McCoy. Duncan'ın görüştiği kadın."

"Bana birini bulmamı siz tavsiye ettiniz. O bir anaokula öğretmeni ve çok güzel bir kadın. Charles onunla tanışmıştı."

"Çok iyi yapmışsın."

Konuşan kurulun en yaşlı üyesiydi.

"Bir ara buraya davet edip bizimle tanıştırmalısın."

"Hiç gerekli olduğunu sanmıyorum."

Mektupları Annie'nin isteyeceği en son şey bir grup idareci olarak çene çalmak olsa gerekti.
"Annie çok özel bir kadın ve bu beraberlik Duncan'a çok iyi geliyor."

Duncan gözlerini kısıp amcasına baktı.

"Sadece sürenin dolmasını bekliyoruz. Bu bir iş anlaşması o kadar. Buini bulup imajımı temizlememi istediniz bende yaptım. Daha fazlasını kaldıramam."

"Bana hiç öyle gelmiyor."

"Nasıl baktığına bağlı amca."

Annie'nin çok özel olduğunu o da biliyordu ama bu dışındesimle paylaşmasının hiç gereği yoktu. Hayatına nasıl bir canlılık, bir sıcaklık kazandırdığını bilmeleri gerekmiyordu. Anlaşma bitti. Sadece bu hislerinden nasıl arınabileceğini ise kendisi bile bilmiyordu.

Diğer konuları tartıştıktan sonra kurul dağıldı ve amcasıyla baş başa kaldılar.

"Sen bu ilişkiyi gerçekten bitirmek istiyor musun? Çok uyumlu bir ilişki olduğunuz hiç şüphe götürmez. Onunla evlenmezsen aptal kadersin."

"Bir kez o aptallığı yaptım."

"Yanlış bir kadımla. Valentina'nın ne istediğini bilmiyordum ama zaten bana gerçek bir evlilik gibi gelmemişti. Annie çok farklı. Aynı boyu birlikte olmaya değer bir kadın o."

Başından beş evlilik geçmiş birinin tavsiyelerini dinliyordu.
"Nasıl olduğunu biliyorsun?"

"Libette biliyorum. Senden çok daha fazla şeyler yaşadım ben. Çok yanlış tercihler yaptım. Rüyalarımdan kadını olmadığını anladığımda duyduğum acı, yaşadığım pişmanlıktan çok daha kötüdür. Birlikte konuda benden daha akıllı olduğunu biliyorum ve şimdi bir ilişki yapmanı istemiyorum."

"Tavsiyelerin için teşekkür ederim."

Çıkmak için ayağa kalktı.

"Ama tutmayacaksın?"

"Kızımla kalbini yerine getirdim. Benden alacak
bu kişi hariç."

Yeni adamın yanılıyor olduğunu düşünürken Lawrence
sarı sardı. Soruyla beraber gülüldü. Beni soruyorsun ya
aldığı. İstemem ya da giderim. Anladım. Senin için
sallandı ve her şey çok daha önemliydi.

"Anne sen hiç mi oluyorsun?"

"Bunu merak etmiyorsun?"

"Haha söylediklerimizden. Kızlarla sen bir aile olarak kalıyor
um yaptın tedbirleri. Trenin altında kalma. Bir kadın için
ayakta durduğuna bak. Kelay yaz geçecek bir kadın için."

Halkıydı. Anne sormalıydı. İki elle sarılan bir kadın
hapı.

"Bu fakih bir durum."

"Hiç de değil ve sen bunu biliyorsun. Ondan dolayı korkuyorsun.
Çünkü birlikte olabileceğini görüyorsun. Onu bırakmak seni
kızla yapma. Bundan hep pişman olursun ve bu pişmanlık seni
boya peşini bırakmaz."

"Beni merak etme."

"Buyle tesellilerle kendini kandırmaya devam et sen. Her şey
başlı bir şeyi riske etmeden korkmadığını biliyorum. Dayanılmaz
rie. Anne, duygularını riske etmeye değer tek kadın."

"Kardeşimi kurtarmaktan önce bu yakınlık içinde öldürme
imal vermiyorsun."

"Bazında böyle düşünüyorsun olabilir ama şimdi farklı değersin.
çinde olduğu çok açık. Bunun simgeleri benim bu düşünceyi deni-
liyor. Bence o sana aşık oldu. Bu gibi büyük şanslar her zaman
yakalannmaz Duncan. Hele senin gibi bir için. Bana güven ve her
berhat etme."

Lawrence sözünü bitirdi ve onu yalnız başına bırakıp. İçeride
değeri mi söylüyordu? Anne giderse pişman olur mu? Önce
bu şansa ulaşmanın farkındaydı. Hem de büyük bir şans.

Anne kalbini bürüne vermişti ve hala ömür boyu birlikte
uyuyor. Ama da aklın bir ders aklını da unutamıyordu. Aşk bir rüyaydı.

...kızları bunu onu yumruklamak için kullanıyordu. Belki
...maklıydı ama bu riski nasıl göze alacaktı.

...gece geç saatlere kadar ofiste kalıp çalıştı ve ad-
...Amcasının söyledikleri aklından çıkmıyor ve Anne'yi
...eden yapıyordu.

Riski almak düşüncesi aklını adeta bloke ediyor ve dil hatini
...men dağıtıyordu. Bununla daha fazla yaşayamazdı. Sorularının
...almak için bir hamle yapması şarttı.

Hediyelik eşya bölümünde dikiliyor ve nasıl tercihler yapması
...bilmiyordu. Beceremeyecekti ve bunu bile bu sek-
...hayret ediyordu. Tam ayrılacakken, kaşınmaların oldu-
...dikkatini çekti. Her kadın kaşınmı sevmez miydi?

Gülümseyerek yanına gelen tezgâhtarla selamlandı.
"Çocuk ya da kız arkadaşınız için mi düşünüyorsunuz?"
"Evet, kız için düşünüyordum. Üniversitede okuyorlar. Kaş-
...alanlarına girer mi acaba?"

"Hiç tereddüdünüz olmasın. Muhtemelen ölçülerini bilmiyorsunuz."
O anda geçen genç bir kadını işaret etti.

"Sanırım tam olarak ölçüleri ayandır."
"Anladım. Renk için bir kararımız var mı?"
"Keşke sorsaydım ama..."

"Anlıyorum. İzin verirseniz ben halledeyim. Sanırım hediye pa-
...yapmalıyız?"
"Lütfen."

"Bana on beş dakika izin verin. Bu arada ayakkabı reyonunun
...yanında bir kafemiz var. Belki bir kahve alıp bu kalabalıktan
...isteyebiliriz."

Nefes almak için ideal bir öneriydi.
"Baharika olur. Çok teşekkür ederim."

Kafeye doğru yürürken bir vitrinin önünde takılıverdi. Sayısız
...biblolar vardı ve sarışın olanların iri gözleri birden Anne'yi

Annie, Duncan'ın yanına gitti ve onunla bir düzine süpürgeyi aldı. Bu süpürge büyük bir başarıya ulaşmak için bir kadının...

Trafik ışıkları aniden değişti ve Annie son anda frenlendirebilirdi. Fudrey'e yan koltuğa koyduğu şekerleme kutusunu baktı. Trafik ışıklarına titizlikle riayet ederdi ama bu akşam hiç aklında değildi. Duncan'ın onu aniden davet etmesinin nedeni bulunmaya çalışıyordu.

Tam bir boşluğa düşmüştü. Dört gündür bir davet çağrısı almamış ve biraz döleneceği için sevinmişti ama hiç beklediği günün gelmemişti. Onsuz dört gün, dört gece sonsuzluk gibi gelmişti.

Aniden aramış ve onu davet etmişti.

Neden? Özlediğini düşünmek hoşuna gidiyordu ama bu düşünemiyordu. İlişkilerinin değiştiği gibi umuda kapılması için tatlı bir gerekçe bulamıyordu. En azından onun açısından. Ona umutsuzca âşık olmuş ve kendini büyük bir tehlikenin içine atıvermişti. Bu duygularında şayılacak bir şey yoktu. Yakışıklı, akıllı, eğlenceli ve düşünceli bir erkek hayatına girivermişti ve ona âşık olmaması sürpriz olurdu.

Ona âşık olmak kaçınılmazdı ama bunun için pişman olmaya da hiç niyeti yoktu. Duygularını kalbinin bir köşesinde ömür boyana saklayacak ve bittiğinde yanına gururunu da koyacaktı.

Arabasını park edip, asansörle yukarı çıktı ve kapı çaldığı anda açılıverdi.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Gözlerindeki ifadesizlik için titretiverdi.

"Davet ettiğim için ben teşekkür ederim. Bu kutuda ev yapımı çikolatalı şekerlemeler var ve umarım seversin. Olmazsa ofise gitme."

Sözünü bitirmeden Duncan onu içeri çekiverdi ve kollarını omuzlarına alıp hoyratça öpmeye başladı.

Bu anda gözleri kapatıverdi. İlk kez bir erkeğin gücünü ve kollarının bu kadar sert gösterdiğine tanık oluyordu. Erkekliğini Duncan'ın belinden tutup kaldırınca bacaklarını beline dolayarak birlikte yatak odasına giderken dudakları hiç ayrılmamıştı ve yatak odasının halısına bastığı anda sevecenliğini aklından çıkartıverdi. Ateşi gözlerinden çıkıyordu ve ona aynı sertlikle cevap verecekti.

Bu adamı seviyordu ve bu gerçekten kaçamazdı. Bütün kalbiyle ona âşık olmuştu. Ne olacaksa olsun, nasıl bitecekse bitsin umurunun bile değildi artık. Âşık olmuştu.

O kadar güçlü bir duyguydu ki, asla silip atanmazdı. Birlikte olmanın mümkün olamayacağını düşünmek bile istemiyordu. Hiç ihtimal olmasa bile önünde onunla birleşebileceği uzun bir süre vardı. Duygularını ona anlatamazdı ama gösterebilirdi. Bütün kendisiyle kollarının arasına girdi.

Ellerini süveterinin altına sokup geniş göğsünü okşamaya başladı. Duncan, anında süveteri çıkarıp fırlatıverdi. Şimdi ellerini yatacağı dudakları da göğsünde dolaşıyordu. Birlikte yatacağı dayandıklarında, ayakkabılarını çıkarıp yavaşça kendilerini yatacağı bıraktı.

Annie, ona kalmadan sütyenini çıkarıp göğüslerini ona sundu ve Duncan sıcak dudaklarının arasına alındığını hissettiğinde, içi titremeye başladı. Aceleyle üzerinde kalanları aynı anda çıkarıverdiler.

Defalarca birbirlerinin ismini fısıldadılar. İnemeleri, titremeleri arasında hala okşamaları, öpücükleri devam ediyordu.

Annie, gözlerini açabildiğinde onunkilerle karşılaştı ve sıcak bir kalemle yumuşacık bir öpücük verdi.

"Teşekkür ederim. Güzeldi."

"Güzel miydi?"

"Harikaydı. Mükemmeldi."

"Egemeni okşuyorsun."

Annie uzandı ve onun yine hazır olduğunu hissetti.

"Fəxrin bu kəndə..."
"Təvəzül..."
"Fəxrin..."

"Sənə..."
"Sənə..."
"Sənə..."
"Sənə..."
"Sənə..."
"Sənə..."
"Sənə..."
"Sənə..."
"Sənə..."
"Sənə..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Fəxrin..."
"Fəxrin..."
"Fəxrin..."

"Evlilikler, bahsettiğin özel ve anlık bir şey. Benim için evlilik benim kavalları vardır. Ben bir öğretmenim ve bu derinlikten bahsetmeye açıklayamazdım. Kızlara hiç açıklayamazdım. Çocuklar öyleymiş gibi değil ne yaptığımızla eğitiliyor olmalı."

"On beş dakika önce yatağımda çöğülüyor olmalı."

"Değil mi? Oğlanın çok şey olduğunu düşünüyordum."

"Kendimle vazgeçmem. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum. Kocamla birlikte yaşlanmak istiyorum. Bir arkadaş ve bir açık olamak. Ona bakmak ve bakılmak istiyorum."

Duncan düşüncelere dalmıştı. Annie'nin dediklerine bir yerden getinmedi. Valentina'dan önce onunla tanışmış olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi ama tanışmamıştı işte. Beklentilerini karşılamak için saygı duyuyor bile olsa imkânsız görünüyordu. Bunu anlayacağına umut ediyordu. Anlaşma geçerliliğini koruyordu. Bitince herkes yoluna gidecekti ve ona arkadaş kalmayı asla teklif etmeyecekti.

"Niye öyle yürüyorsun? Sakin ol."

"Yapamıyorum."

Olabilirdiğine belli etmemeye çalışıyordu ama nefes alamıyordu.

Gece kıyafeti nefes almasını engelliyor, topuklarının yüksekliği dengesini bozuyordu. Gerdanlığı ve küpeleri taşıyacak gibi değil, ama ağır olduklarından değil, inanılmaz fiyatlarından dolayı Gerdanlığın üzerindeki büyüklükteki bir elması filmlerde bile görmüştü.

Gerdanlık ve küpeler korumalar eşliğinde getirilmiş ve onlara doküman imzalamadan teslim edilmemişti.

"Umarım sigorta ettirmişsindir. Saldırıya uğrayacağımdan eminim."

"Anne, bu parçaları hoşlanacağımı düşünerek getirttim. Seni anlendirmek için değil."

"Bir jest için ona teşekkür etmeliydi ama rahatsız olduğunu inkar ediyordu."

"Milyon dolarlık takılar olmadıklarını söylersen belki biraz rahatsız olabilirim."

"Anne, takılar milyon dolarlık değil."

"Ben mi? Bunu nasıl söylersin?"

Bilmemesinin daha doğru olacağına karar verip istelemekten vazgeçti. Onun hoşlanacağını düşünerek bir jest yapmıştı ve bu çok iyi bir davranıştı. Otelin balo salonuna girdiklerinde kendini biraz daha hafiflemiş hissetti.

Büyük bir davetti ve en azından iki yüz kişi olduğunu tahmin etmekte zorlanıyordu ama bir kadeh şarabın ortamı ayak uydurmasına yardımcı olmak bir yana konuşulamıyordu bile. Sürekli gülüyor ve duyulmasa da başını sallıyordu.

Duncan onun elini sıkıca tutup kalabalığa doğru yönlendirdiği gibi sol tarafta bir pist gördü.

"Dans var."

"Benimle dans etmekten tedirgin olduğumu zannediyordum?"

"Artık etmiyorum."

Duncan ona arzulu bir bakış attığı anda cevabını kızaran yanaklarıyla verdi.

"Tazla kalmayacağız."

"İmin misin? Niye buna üç, dört saat kalacağımız gibi geliyorsun?"

"En fazla on beş dakika ama otelden bir süit tutabiliriz ve süitlerimizde şakazileri var."

"Duncan?"

Seksi ve kısık bir sesteki duydukları. Sanki bir radyo programının konuşuyor gibiydi. Annie döndüğü anda muhteşem bir kadınla tanıştı. Uzun boylu, göz kamaştırıcı bir gece elbisesi içinde bir kadın. Masmavi gözleri ışıklar saçıyordu.

"Sen burada görmeyi umut ediyordum. İnanılmaz özlemişim."

[Faint, illegible handwritten text on the left page]

ON BRANCE BULEM

[Faint, illegible handwritten text on the right page]

"Bekle benden. Beni gördüğüne hiç mi sevinmedin?"
Kedi gözü kadını dikkatle baktı. Dudaklarını sıkıca
kapattı. "Evet, sevinmişim hatırladım."

Onu ilk kez oturduğunda masada yıkılmıştı. Sevdiği kadını
sakın manulması bir ofis toplantısı ve mutlakam programı
gülmek için duyguları törpülenmiş. Yeten...
süreyle... Aldatılmamı...
anlamaya çalışmıştı.

Onu sevmişti. Sadık kalacağını ve hep yanında olacağını
yeminler etmiş ve bu yeminlerine inanmıştı. Hayatında ilk
olacağı vaktine inanmıştı.

Anıvısı aşkın katılığına nefret olmadığını teklif etmiş ve
kett anlatması için ona destek olmuştu.

"Senin için hala duygularım olduğunu nasıl düşünüyordun?"
"Yani beni hiç özlemedin?"

"Semi sevmiştim. Beni bırakıp gidiyordun ve atadın üç yıl önce
Yaptıklarımı arkamda bıraktım."

"Keşke bunu ben de yapabiliş olsaydım ama yapamam
Yanlış yaptığımı biliyorum ve güvenimi yeniden kazanmak istiyorum.
Bunun için buradayım. Seni seviyorum ve ikinci bir şans
yorum."

Bu mümkün olabilir miydi? Adeta kanna giriyor bu kadın
dönemler miydi? Bu sorulara rahatlıkla verebileceği tek cevap
Hayır. Artık onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Özür dilerim ama hiç ilgilenmiyorum."

Annie, arabaya binip sessizce oturdu. Onların yanından geçtiğinde
insanlarla selamlaşmış ve sıkıntı içinde dalakların gür
sini beklemişti. On dakika sonra Duncan gelmiş ve birlikte çıkmış
lardı.

Otel odasında yaşanacak romantik bir gece hayalinden
geleneklerdi. Onun evine doğru gidiyorlardı ve eğer kızlar yola

"Bir gün olabilir. Cerdanlığı ve küpeleri çıkarıp, kutusuna
ve Duncan'a verdi.
Çok yak takılardı. Teşekkür ederim."

"Gözlerim. Erkenden çıkmak zorunda kaldım. Yani de onun
Gelip, böyle bir davetti sorun yaratmamı hiç düşünmüştüm."

"Ne bilbilirdin ki?"
"Hiç bir şey olmamışçasına rahat davranmamın çok farklı
bilirdim. Bir saçmalığın ortasında kalıyordum."

"Çok naziksin. Senin için bir çok olmalı. Ne kadar da çok
bilirdim? İçeriyi?"

"Umarım bir başka talebiyle yüzleşmek zorunda kalmam."

"Takiplerini var?"
"Umarım yoktur ama eğer varsa elde etmek için yapabileceğim
her şeyi yaparım."

"Ne istiyordu? Parayı mı? Duncan'ı mı? Aslında ona tek bir
istiyorsa bunun bir sakıncası yoktu. Her kadının buna hakkı
var mıydı?"

Oznel olan Duncan'ın mutluluğuydu ve bunu istiyor olmak
eredeyse ağlıyacaktı. Evinin önüne park ettiğinde Duncan
elini tuttu.

"Yarı akşamki davet daha utak ve daha sakin olacak. Seni saat
alırım."

Onu epmemişti. İyi geceler bile dilememişti. Hayal kırıklığına
rağmen gülümsemeye çalıştı.

"İyi geceler. Yarın görüşürüz."
"İyi geceler."
Arabanın kırmızı ışıkları, gecenin karanlığında kayboluncaya
kadar evin önünde kaldı. Acaba, Valentina'ya geri mi dönüyor da
bir ne olacaksa olsun, anlaşmanın kurallarına uymaya devam ede-

"Kısa bir başka sahne olarak benim d...
 sandı? Canıya ve hıyriye sekantya d...
 sevdi. Hatta...
 Hıyriye dedi."

"Onu evime barındırdıktan bu yana yirmi dört saat boyunca bu
 soruları yanı sıra besleme surekli kendise iyi oklanana tek...
 buldumuk zamanda bahsetti.
 Nispetine uc katlıydı ve harika bir dekorla aydınlatılmış bir
 ve g... bu gün yolu vardı.

"Zenginliğin böyle mi? Eğlenceli olmalı."
 "Anne, vergiler seni öldürüyor olmalı?"
 Duncan uzanıp onu öpüverdi.

"Muhtemelen rakılarından birini benim vergim ödiyor olabilir.
 Herhalde, sandık odası benim evimden daha büyüktür."
 Birlikte kapıya geldiler ve üniformalı bir görevli onlara yol gösterdi.
 Devamı salonun bir köşesinde neredeyse duvar boya bir...
 neden yükselen ateşin çatırları duyuluyordu. Sol duvar tarafında
 bir bar vardı ve hemen önlerindeki merdivenler geniş bir teras...
 lıyordu.

"Ara ederseniz terasında ısıtıldığını hatırlatmama izin verin."
 Duncan, görevliye gülerken teşekkür etti ve yalnız kaldıklarını
 Annie'nin fısıldadığını duydu.
 "Dışarıyı ısıtıyor olmaları çılgınlık!"
 Duncan gülerken onu kollarına aldı ve tam öpeceken bir kadın
 sesiyle ikiliverdi.

"Duncan?"
 Annie, dandığında Valentina ile karşı karşıya geldi. Bakışları
 Duncan'a kilitlendiğini görebiliyordu.
 Duncan eliyle tutup onu yavaşça terasa doğru yönlendirdi.
 "İdare edebilecek misin?"
 "Elbette."

"Baska ne diyebilirdi? Valentina onu kaskıyordu. Duncan onu
 sevdi miydi? Sansı olmadıkça başından beri biliyordu ama
 terasa çıkarken cevaplanacak ne kadar çok soru olduğunu du-
 yordu. Belki bu denli rıza gösteren bir tavır olmamalıydı? Belki
 fazla istemeliydi?"
 Zaman geçiyordu ve her beş dakikada bir saatine bakmamak
 kendini zor tutuyordu. Duncan'ın eski eşinden ayrılıp buluştuğu
 kişilerle konuşmaya başladığını görünce dinlenme odasına gir-
 di. Evim iletişiminin yanında oda mütevazı ve sıcak bir havaya sa-
 hti. Daha koltuk takımlarına yeni bakmıştı ki bir ses duyup odanın
 Valentina tam karşısında duruyordu. İnce, uzun kadını uzun ve

kalın saçlarına hayran olmamak elde değildi.
 "Merhaba. Siz Duncan'ın kız arkadaşısınız?"
 Anne soruyu başıyla cevapladı. Aslında gerçek ismi çok
 farklıydı ama bilmesi gerekmiyordu.
 "Uzun zamandır mı birliktesiniz?"
 "Birkaç ay önce tanıştık. Patlak lastiğimi değiştirmek için bana
 yardım etmişti."

"Hiç onun tarzı değil. Öğretmensiniz?"
 "Evet. Anaokulunda."
 "Tahmin etmeme izin verin. Siz tatlı ve sevecen bir kadınsınız.
 Yemlere ve evcil hayvanlara yardım ediyorsunuz?"
 Onunla dalga geçiyordu.
 "İzinizle."
 "Bekleyin lütfen. Onunla yaşadıklarımız elbette beni ilgilendir-
 iyor. Onu uzun zaman önce kaybetmek gibi bir aptallık yaptım.
 Bulduğum en iyi erkek olmasının ötesinde ona âşık olduğumu çok
 geç anladım."

Gözyaşlarına engel olamıyordu.
 "İlenci bir şans istiyorum. Pek mümkün görünmediğini biliyo-
 rum ve beni affetmesi kolay değil ama denemek istiyorum. Sız hiç
 okudunuz mu? Onu seviyorum. Çok gençtim ve ne istediğimi
 söylemek için gerekli sabrı gösteremedim ama şimdi olgunlaşım.

Onu ne kadar mı olursa olsun geri alacağım ve bunu istiyordum. Bunu anlıyor muyuz?"

Bunları duymak çok acı veriyordu. Açıkça geri çekilmesini istiyordum ve bunu istemekte haklıydı. Bir kere daha deneyimlerini belli de başarılı olurlardı. Belki Duncan korkularından birini tek bir sebepten dolayı.

Gecenin içinde bilgisayarının başına oturmuş bohs site çalıştırıyor yapıyordu. Bu sanatçının yaptığı tabloya takılıp kalmıştı. İlk bakışta birbirine karşı pozisyon almışlardı ve biri inanılmaz derecede Duncan'a benziyordu.

"Annie, ne yapıyorsun?"

"Uykulu gözlerle odasına giren Kami'ye gülümsedi.

"Geç oldu Kami. Okulun var?"

"Umarım rahatsız etmemişimdir?"

"Sadece seni merak ettim. Biraz garip davranıyorsun. Hastalanmış mı? Duncan'la ilgili bir sıkıntın mı?"

"Eski karısına geri döndü."

"Ne zamandır?"

"Henüz olmadı ama sanırım olmak üzere. Buna katlanamıyorum. İş anlaşması olduğumu biliyorum ama katlanamıyorum işte. Şaşkınlığım."

"Aynı yanında olmana ihtiyacı kalmadı gibi görünüyor. İmajı düzeltmeyle ilgili alacağını çoktan aldı. Bu arada hediyeler ne dedin?"

Birkaç gün önce kızlar için gelen paketleri hatırladı. Kendisi için bir paket olmadığını görünce, uygun bir yerde bizzat vereceğini hayal etmişti ama şimdi bundan hiç emin olamıyordu.

"Kadın onu seviyor."

"Ne olmuş? Onu terk etmiş ve şansını kaybetmiş. Şimdi seni sıran."

"Destegin için teşekkür ederim ama o kötü bir kadın değil keke olsaydı ve kolayca ondan nefret edebilseydi ama ikimi bir hak adıyor."

"Ya sen? Onu seviyorsun?"

"Alıyorum."

İstendiği tabloyu satın almak için tuşu basıyordu. Fiyatına bakılmıyordu bile. Sadece ona özel bir hediye vermek istiyordu. Onu alması için bir hediye.

"Ona aşık olduğumu söylemelisin. Bunu bilmeli."

"Bu hiç gerekli değil Kami."

"Annie, sen onun başına gelebilecek en güzel şeysin. Sevdiğini söylemelisin. Gereğini yapmazsa bu onun aptallığı olur."

"Bunu da mı söylemeliyim?"

"Kesinlikle!"

Annie, saat tam dörtte Duncan'ın ofisindeydi. Önceden randevu almış, onun görüşmek isteyeceğinden emin olmak istemişti. Bu gece bir davete katılacaklardı ve muhtemelen bu sonuncusu olacaktır. Sonrası için artık ona ihtiyacı yoktu. İmajı tazelenmişti ve Annie bir an önce hayatına geri dönmeliydi.

Çou boyunca doğru olanı bulmak için düşünüp durmuştu. Onu düşünürken kendi iyiliğinden çok onun iyiliğini düşünüyor olma-ya başlamıştı ama bu kez çok faklıydı. Ron ve A.J. den sonra çabuk karar almıştı ve onu deli gibi seviyordu.

Hayatın bir meydan okuma olduğunu erken yaşlarda öğrenmişti. Annesi daha on yaşındayken hastalanmış ve on sekiz yaşında öl- müştü. Feyzesi depresyona girmiş ve neredeyse hastanelerden çı- kamaz olmuştu. Yıllardır erkek kardeşine ve kızlara bakıyordu. Her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Bir ailesi vardı ve bundan önemli bir şey olamazdı.

Çek fedakârlıklar yapmış, asla pişman olmamıştı. Doğasında emek vardı ve o istemese de kalbini Duncan'a vermesinde şaşıl- maları bir şey yoktu.

Ofisine girdiğinde telefonla konuşuyordu ve aceleyle bitirip ona gülümsedi.

"Neden randevu aldın?"

"Neden randevu aldın?"

"Kızlar, kızlar... ama kızlar..."
"Tamam, tamam... tamam..."
"Evet, evet... tamam... tamam..."

le öptü

"Evet, tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
var?"

"Karım... tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
Tamam, tamam... tamam..."

"Yok, yok... tamam... tamam..."
"Evet, evet... tamam... tamam..."

"Evet, tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
var?"

"Karım... tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
Tamam, tamam... tamam..."

"Yok, yok... tamam... tamam..."
"Evet, evet... tamam... tamam..."

"Evet, tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
var?"

"Karım... tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
Tamam, tamam... tamam..."

"Yok, yok... tamam... tamam..."
"Evet, evet... tamam... tamam..."

"Evet, tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
var?"

"Karım... tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
Tamam, tamam... tamam..."

"Yok, yok... tamam... tamam..."
"Evet, evet... tamam... tamam..."

"Kızlar, kızlar... ama kızlar..."
"Tamam, tamam... tamam..."
"Evet, evet... tamam... tamam..."

"Evet, tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
var?"

"Karım... tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
Tamam, tamam... tamam..."

"Yok, yok... tamam... tamam..."
"Evet, evet... tamam... tamam..."

"Evet, tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
var?"

"Karım... tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için...
Tamam, tamam... tamam..."

Şimdi ağlıyordu ama diğer kadınlardan farklı ağlıyordu. Göz yaşları yüreğini dağlıyor, aklını durduruyordu.

"Sen rüyalarımın erkeğisin. Güçlüsün, kibarsın. Beni eğlendiriyorsun. Ömrümü seninle geçirmek istiyorum. Kollarında uyumak, seni sevmek ve merak etmek istiyorum. Elli yıl ya çocuk yapmak ve komşuların gıptayla baktığı bir çift olmak istiyorum. Ama bu kararı tek başıma ben veremem. Valentina'yı yok saymam. Doğru olanı yapmaya mecburum. Savaşmıyorum çünkü bunun için bir sebep göremiyorum."

Şimdi oynanan oyunun sonunu görebiliyordu. Kurulan tuzağa girmeyecekti.

"Çok etkileyici bir konuşmaydı ama bitti."

Annie, çantasını aldı.

"Valentina hakkında ya sen haklısın, ya da ben. Umarım bunu anlama şansın olur. Gücüne ve başarısına kapıldığımı düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir. Bu benim de seni tanıyamadığım anlamına geliyor. Sevdiğim adam ruhumu okuyor olmalı ve sen bunu yapamıyorsun. O halde, hoşça kal."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Duncan, yıllardır sarhoş olmuyordu. Belki de en son genç ve aptal olduğu okul yıllarında sarhoş olmuştu. Şimdi büyümüşü ama yine aptaldı. İşi boş vermiş üç gündür evine kapanmıştı. Kendine kahve yapmadan önce güçlükle duş aldı ve üzerini değiştirdi.

Boksa başladığında ilk üç maçı tam bir felaket olmuştu. Üçünde de birer yumrukla yeri boylamıştı. Koçu başka bir spora yönelmesi için adeta yalvarmış ama o vazgeçmemişti. Bir yıl sonra bütün üniversiteler ona burs teklif etmek için yarışa girmişlerdi.

Ailenin işini devralmakta hiç kolay olmamıştı. Defalarca çuval-lamış, acemiliğinden sayısız fırsatı değerlendirememişti. Sonrasında üstesinden gelmiş ve yenilmez olmuştu.

Ama Annie'yi kaybetmek hiç tanımadığı bir çaresizlikti. Beni seven adam ruhumu okumalı derken, duyduğu acının tarifi yoktu. Ona ateş etmiş olsaydı daha çabuk iyileşebilirdi.

Sonuç olarak gitmişti. Öylece çekip gitmişti. Söylediklerine inanmamış, onun kesinlikle yalan söylemeyeceğini bildiği halde, gitmesine engel olmamıştı.

Kapının zili sanki kafasının içinde çalıyordu. Açtığı anda karşı-
sında elinde bir paket olan Valentina'yı gördü.
"Bu senin için kapıcıya bırakılmış."

"Harika. Her şey yerli yerinde ama bu kadar çok odadan sakal-

madın mı? Bence bu kez tek katlı bir ev denemeliyiz."
Yanına geldi ve ona küçük bir öpücük verdi.
"Nasılsın? Asistanın iyi hissetmediğini söyledi. Neyin var? Sol-

Paketin üzerindeki el yazısını tanıyordu. Açmak için ölüyordu
ama yalnız kalıncaya kadar bunu yapmayacaktı. Mutfığa döndü ve
kahvesini hazırladı. Birkaç yudum alıp kendine gelince eski eşine
döndü.
İnanılmaz çekici bir elbisesi vardı ve çıkarmayı düşünmemek i-

çin deli olması lazımdı.
"Niye geldin?"

"Seninle konuşmak için geldim. Seni seviyorum ve bir şans da-
ha istiyorum."
"Ya buna karar vermeden önce bir test sürüşü yapmak istiyor-

sam?"

"Ne zaman istersen."

"Ya çocuk istersem."

Ölçülerinin bozulacağından ölümüne korktuğunu biliyordu.
"Elbette. Hatta köpeğimiz de olmalı."

"Sen ciddisin?"

"Kesinlikle. Seni seviyorum ve bunu ispatlamaya hazırım."

"O zaman servetimle ilgili hiçbir hak talep etmeyeceğine dair
bir anlaşmaya hayır demeysin?"

Kaşlarındaki botoksların oynadığını görebiliyordu ama yine de
bozuntuya vermemeyi başarmıştı.

"Duncan... Ben... Kahretsin."

"Parasız olmuyor mu?"

"Tam olarak değil aslında. Eric beni terk etti. O lanet herife neyi
kaybettiğini göstermeliyim."

Ufacık bir gurur kalıntısı görmek hoşuna gitmişti.
"Kusura bakma. Sana yardımcı olamam."

"Kızdın mı?"

"Daha çok rahatlardım diyelim."

"Af edersin ama benimle tanıştığında bir serseriydin ve ben seni
bir centilmen yaptım."

"Ofis masasının üzerinde iş ortağımın beraber oldun sen."

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm."

"Artık önemi yok."

"Anladım. İyi görünüyorsun. Çok yol aldın Duncan."
Gittiğinde konunun kapandığını biliyordu ve müthiş rahatlamış-
tı. Aceleyle Annie'den gelen paketi açtı. Tabloyu yapan ressamı
tanıyordu ve duvar boyu bir tablosu çalışma odasında asılıydı. İçin-

den çıkan notu okudu.
"Aynısı bilgisayar ekranımı süslüyor."

Bu kadar düşünceli olduğuna inanamıyordu. Onu seviyor muy-
du? Seviyorsa gitmesine nasıl izin vermişti?

"Manzara harika."

Tedavi merkezinin arka bahçesindeki terasta Tim'in karşısında
oturuyordu.

"Haklısın."

Her zamankinden daha iyi görünüyordu ama konuşmakta zorluk
çekiyordu. Etrafına bakınca diğer ziyaretçilerinde sıkıntı içinde
olduğunu gördü.

"Ben..."

"Annie, sen doğru olanı yaptın. Birkaç gün öncesine kadar far-
kında değildim ama şimdi haklı olduğunu görebiliyorum. Yardıma
ihtiyacım vardı ve hala da var."

Birden rahatlayıverdi ve sevinçle elini sıktı.

"Boş hayallerin peşinden koşuyordum ve devam etseydim fela-
ket olacaktı. Bunu atlatacağım."

"Ve..."

"Savaşacağım ve bunu atlatacağım. Kumar oynamayacağım. Yango bileti bile almayacağım."

"Harika olacak Tim."

"Biliyorum. Sana söylediklerim için beni başıyla."

"Önemli değil."

"O parayı nasıl aldım bilmiyorum. Ne aptallık! Yaptıkların sana minnettarım. Çok kişi beni hapse gönderirdi."

"Ben bunu yapamazdım."

"Biliyorum. Bay Patrick ile görüştim ve işimi geri alacağımı söz verdi. Elbette parayla işim olmayacak. Bu güvenimi kırmayacağım."

Tim onunla konuşmuş muydu? Acaba nasıldı? Sormamak için kendini zor tuttu.

"Sevindim."

"Sana olan borcumu da ödeyeceğim."

"Bana borcun yok canım."

"Elbette var. Bak benim için neler yaptın?"

"Hepsi birkaç davete katıldım."

Ve âşık oldum ve kalbim kırıldı. Ama şimdi kardeşinden duydukları her şeye bedeldi. Gücünü topladığında olanları anlatması daha doğru olurdu.

"Sen harikasınn Annie."

İyileşecek olmasını görmek harikaydı. Tekrar ayakları üzerinde durduğu görmek daha da harika olacaktı.

Duncan kalabalık restorana girdi ve etrafına bakınmaya başladı. Garson kızlardan biri yanına geldi ve gülerek rezervasyonu olup olmadığını sordu.

"Yemek için gelmedim. Jenny'i arıyorum."

"Bekleyin lütfen."

Bir dakika sonra Jenny karşısındaydı ve ondan nefret ettiği yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu.

"Onu arıyorum. Aklıma gelen her yerde onu arıyorum Jenny. Lütfen bana yardım et."

"Sen bunu hak etmiyorsun. Onu ağlattın. Geceler boyunca. Bilmem yatmamızı bekledi ve sonrasında ağladı, ağladı... Sen onu mahvettin."

"Biliyorum ve bunun için özür dilerim ama pişmanlıktan ölmeden önce bana yardım et. Onu bulup sevdiğimi söylemeliyim. Onu istediğimi, onu koruyacağımı, onunla yaşlanmak istediğimi söylemeliyim."

"Peki ama eğer onu tekrar..."

"Söz veriyorum incitmeyeceğim. Onunla evleneceğim Jenny."

"Tamam. O bir kilisede. Görevliler grip olduğu için gece töreni için gönüllülere ihtiyaçları varmış. Yardım etmeye gitti. Bu kez berbat etme."

"Etmeyeceğim..."

Annie son kez mumların yerinde olduklarını kontrol etti ve rahat bir nefes aldı.

"Annie sen harikasınn. Çok yoruldu ve artık eve gitmelisin yoksa ayakta durmayacaksın. Teşekkür ederiz."

Rahibin eşine baktı ve haklı olduğunu anladı. Yorgunluktan dizleri titriyordu.

"Siz nasıl isterseniz."

"Geldiğin için minnettarım. Sen iyi bir kadınsın."

"Görüşürüz."

Annie, kiliseden çıktığında ılık havayı ciğerlerine çekti. Huzurluydu. Yardım etmişti, Tim iyileşiyordu, kızlar yanındaydı, harika bir iş vardı ve bunlara sahip olduğu için mutluydu. İçindeki kocaman boşluğu doldurmayı zamana bırakacaktı.

Park yerine doğru yürüdü ve arabasını yanına geldiğinde birinin yanına geldiğini gördü. Bu Duncan' dı.

Hem gülmek istiyordu hem de ağlamak. Onu çok özlemişti.

"Annie."

SUSAN MALLERY

Rüyası gerçek olmuş ve ona geri dönmüştü. Kendini kollarına atıverdi ve sıkıca sarıldı. Adeta tekrar gitmesini önlemeye çalışıyordu.

“Annie, seni seviyorum.”

“Biliyorum.”

“Valentina gitti. Servetimden pay alamayacağına dair bir şey

leşme istediğimde arkasına bile bakmadı.”

“Yürümediği için üzülüğümü söylemek isterdim ama hiç ü-

zülmediğimi itiraf etmeliyim.”

Cebinden bir kutu çıkardı ve önünde diz çöküp kutuyu açtı.

“Seni seviyorum Annie McCoy. Hep seveceğim. Lütfen benim-

le evlen. Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum.”

Kutuyu açtığında Annie gördüğü meleklerle inanmadı. Arkas-

mutlu olacaklarından hiç şüphesi yoktu.

“Gerçekten bunu istiyor musun.”

“Kesinlikle. Sen benim aradığım kadınsın. Sonunda seni bul-

dum ve asla bırakmayacağım.”

“Duncan Patrick, seninle evlenmeyi kabul ediyorum.”

SON SON SON SON